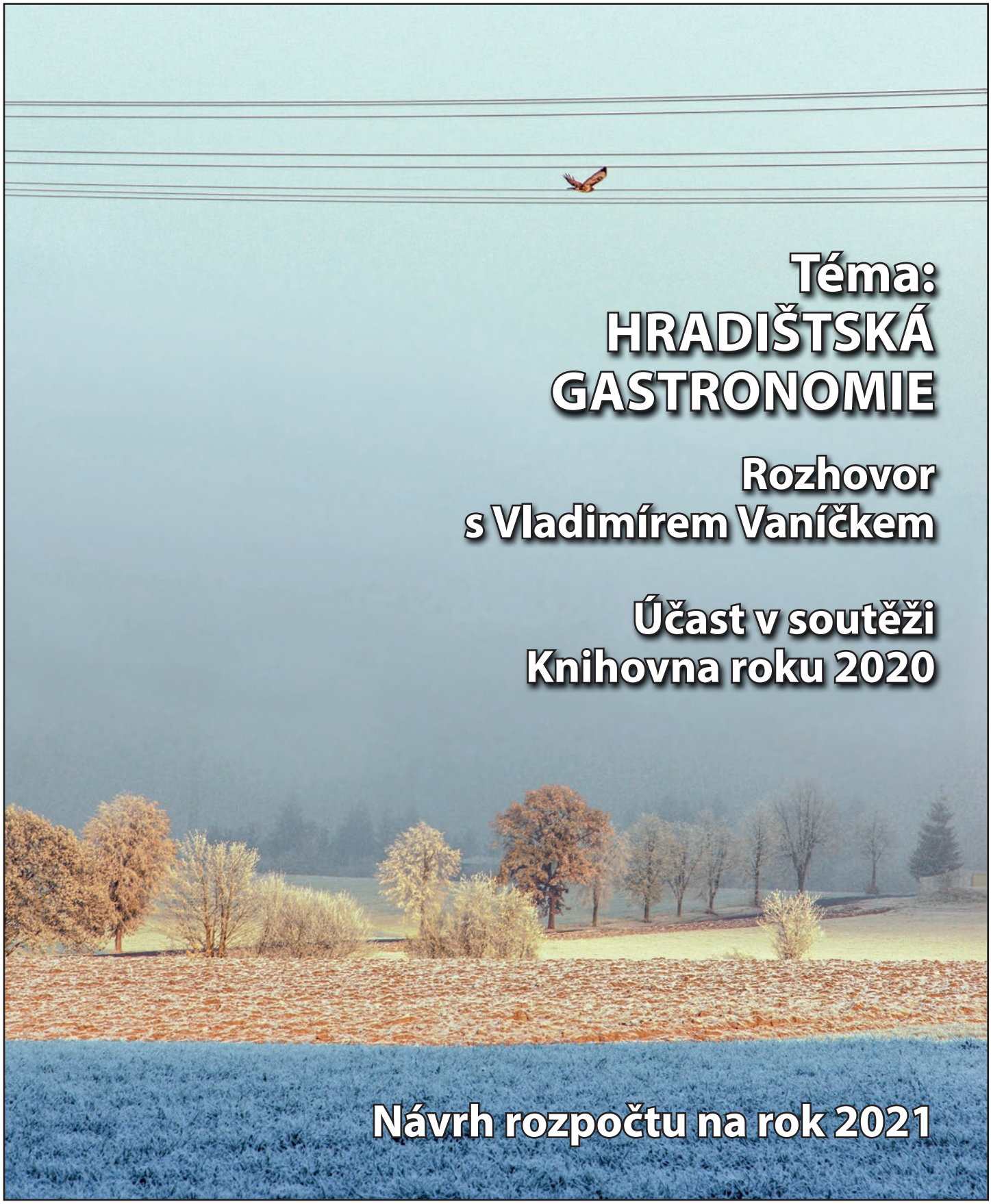
ZPRAVODAJ

VYDÁVÁ OBEC HRADIŠTKO

PODZIM / ZIMA 2020

Téma: HRADIŠTSKÁ GASTRONOMIE

Rozhovor s Vladimírem Vaníčkem

Účast v soutěži Knihovna roku 2020

Návrh rozpočtu na rok 2021

Foto: RUDOLF ZDĚNEK

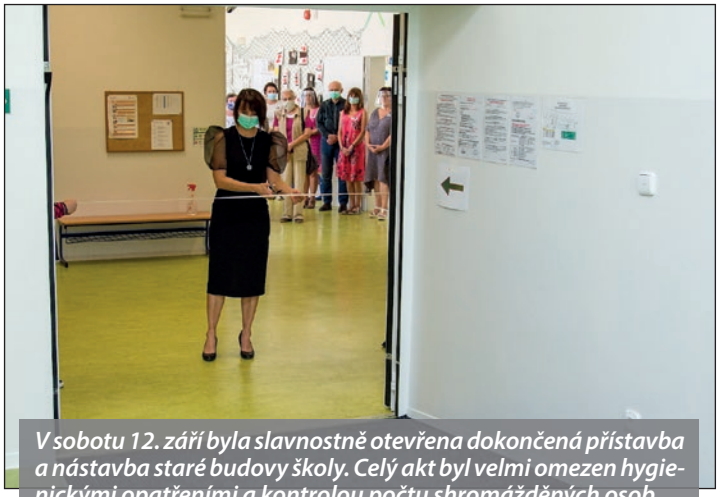
V úterý 1. září byl zahájen nový školní rok. Byly otevřeny dvě první třídy, kam nastoupilo 41 žáků. Na zahradě školy se uskutečnilo slavnostní stužkování prvňáčků.

Ve škole byl nově zřízen přípravný ročník pro předškoláky a děti s odkladem povinné školní docházky. O průběhu výuky v „nulté" třídě se více dozvíte na str. 13.

V pátek 11. září proběhla vernisáž výstavy fotografií Josefa Šubra. Momentky ze života místních obyvatel i letních hostů z poloviny minulého století zdobí i nadále chodbu zámku.

V sobotu 12. září byla slavnostně otevřena dokončená přístavba a nástavba staré budovy školy. Celý akt byl velmi omezen hygienickými opatřeními a kontrolou počtu shromážděných osob.

Sobotní den 12. září patřil oslavám výročí 710 let obce. Kromě tradiční poutě a večerní zábavy si hosté mohli poslechnout dechovou kapelu nebo navštívit středověké městečko.

Na konci září se obecní úřad po šesti letech vrátil z pronajatých prostor od ČMSCH zpátky do středu obce do budovy zámku. Kanceláře se nacházejí v prvním a druhém podlaží.

Akce Čistá řeka Sázava se letos kvůli pandemii nekonala, přesto se uklízelo. Od dubna do října se do úklidu břehů řeky Sázavy zapojilo na 350 dobrovolníků, kteří vyráželi individuálně.

Péčí Miroslava Trhlíka a jeho spolku Jdeseven vzniká u Vltavy pod skálou volnočasový areál s herními a posilovacími prvky, dobíjecí stanicí a solárním osvětlením. Více na str. 19.

Vážení spoluobčané, milí čtenáři,

ačkoli si každý rok přejeme klidné prožití adventního času, víme, že jde o nesplnitelné přání, protože prostě musíme nakoupit dárky pro široké příbuzenstvo, napéct hromady cukroví, vypulírovat a vyzdobit dům, aby to u nás doma působilo svátečně, a ještě stihnout nejedno setkání s kolegy a přáteli. Mám ráda všechny zmíněné aktivity, ale když je musím vměstnat do čtyř týdnů, ať chci nebo nechci, vždycky mi z toho vyjde maraton.

Letos je všechno jinak. Dárky na pár kliknutí a budeme všichni doma v klidu. Ale protože jsme spolu doma už několikátý měsíc, nějak se mi to zajídá. A tak jsem první adventní neděli nostalgicky vzpomínala na to, jak jsme loni v účku pili svařák a zpívali koledy, taky mi chyběl jarmark, při kterém je škola narvaná rodiči a prarodiči k prasknutí, ale stejně tam jdu ráda, protože potkám známé tváře. Chybí mi adventní koncert na zámku, neboť to je přesně ta chvíle, kdy se konečně zastavím a v klidu nasaju vánoční atmosféru.

Nenechme si zkazit letošní Vánoce sledováním počtu nakažených a frustraci, že nikam nemůžeme, vyvažme úlevou, že nikam nemusíme.

LUCIE HAŠKOVÁ

TELEGRAFICKY

- obec získala dotaci 400 000 Kč na územní plán
- v základní škole byl zřízen přípravný ročník pro 15 předškoláků a dětí s odkladem povinné školní docházky
- byla uzavřena za úplatu dohoda o zřízení společného školského obvodu s obcí Buš pro II. stupeň ZŠ Hradištko
- z důvodu nedostatečné kapacity školní kuchyně převzala stravování dětí ze 7., 8. a 9. ročníku restaurace Japeka
- obecní úřad přesídlil do budovy zámku, proběhla také změna adresy na novou Ve Dvoře 1
- pracovní četa začala využívat prostory v budově čp. 3
- obec zvýšila úplatu za zřizování věcného břemena
- na Policii ČR a Středočeský kraj byla podána stížnost na přetěžování mostu Dr. E. Beneše, jeho oprava je plánovaná na rok 2022
- dokončují se práce na výstavbě kanalizace Nade Vsí, v únoru proběhne kolaudační řízení, až po něm začne napojování domácností na kanalizaci
- obec podala výpověď na provozovatele veřejného osvětlení společnosti ČEZ ES (budou uzavřeny nové smlouvy na dodávku elektřiny a správu veřejného osvětlení)
- obecní knihovna byla za Středočeský kraj nominována do soutěže Knihovna roku
- dosud nepojmenované ulice v části obce Pikovice dostaly nové názvy: Osadní, Na Mezi a Na Svahu

SOUTĚŽ: ZNÁTE DOBŘE HRADIŠTKO?

Odhalte, ve které části naší obce byl pořízen tento snímek. Správnou odpověď nám napište na **redakce@hradistko.cz** nebo písemně na adresu Obecního úřadu Hradištko, a to nejpozději do **10. března 2020.** Nezapomeňte připsat své jméno a kontakt. Výherce obdrží novou knihu od J. V. Mareše „Štěchovický poklad – konec legend".

Na minulém soutěžním snímku byly zachyceny Pikovice ještě před stavbou pikovické lávky. Výhercem se stal J. Mirovský.

Z obsahu ZPRAVODAJE PODZIM/ZIMA 2020

Editorial ... 1
Telegraficky ... 1
Soutěž: Znáte dobře Hradištko? ... 1

Z JEDNÁNÍ ZO, ZPRÁVY Z ÚŘADU:
Zastupitelstvo jednalo 19. srpna 2020 ... 2
Zastupitelstvo jednalo 11. listopadu 2020 ... 2
Komentář k rozpočtu 2020 podruhé ... 2
Návrh rozpočtu 2021 ... 2–3
Výstavba tlakové kanalizace míří do finále ... 3
Pět otázek pro starostku obce ... 4
Monitoring dopravy ... 4

NAPSALI JSTE NÁM
A co děti? Mají si kde hrát? ... 5
Dáreček přírodě ... 5

TÉMA: HRADIŠTSKÉ GASTROPODNIKY
Výlet po hradištské gastronomii ... 6
Restaurace Japeka ... 6
Restaurace U Dolejších ... 6
Hospoda Na Pervidle ... 7
Restaurace U Volešáků ... 7
Rozmarná Róza ... 8
Restaurace U Petra ... 8
Občerstvení U Kelímka ... 8
Cukrárna U Krištůfků ... 9
Café Kandík ... 9

ROZHOVOR S VLADIMÍREM VANÍČKEM:
Přál bych si získat Michelinskou hvězdu ... 10 – 11

ŠKOLA, ŠKOLKA:
Distanční výuka? ... 12
Už nechci být televizní hlasatelka ... 12
Reportáž z nultého ročníku ... 13
Jsme tady ... 13

HRADIŠTSKÝ TALENT, SPOLEČENSKÁ KRONIKA:
Tadeáš a Aneta Krásovi ... 14
Setkání jubilantů ... 15
Vítání občánků ... 15

KNIHOVNA:
Účast v soutěži Knihovna roku ... 16
Knihovna v době podivné ... 16

SOCIÁLNÍ SLUŽBY, SPOLKY:
Centrum sociálních služeb Hrozdy, o. p. s. ... 17
Oprava okolí staré hasičské zbrojničky ... 17

SPOLKY:
Letnímu období dominovaly dopravní nehody ... 18
Hasičská soutěž v Pikovicích ... 19
Tenisový oddíl Hradištko ... 19
Jdeseven, z. s. nezahálí ... 19

SPOLEČNOST:
Trampské Pikovice na Třebsínském zvonění ... 20

Zpravodaj obce Hradištko – podzim/zima 2020, čtvrtletník vychází 20. prosince 2020. Vydává obec Hradištko pro obyvatele a rekreanty Hradištka, Brunšova, Pikovic a Rajchardova, IČ 00241245. Evidence MK ČR E 17527. Náklad 1 200 výtisků – zdarma. **Distribuce** OÚ Hradištko. **Tisk:** Tiskárna Kaliba. **Redakce**: Lucie Hašková, Rudolf Zděnek, Mgr. Klára Budilová, PhDr. Květa Šubrtová, Zdeněk Prošek, Ing. Ladislav Vondrášek, Mgr. Jana Chadimová. **Grafická úprava**: PAPAVER. Kontakt na redakci prostřednictvím obecního úřadu nebo na e-mail: **redakce@hradistko.cz**. V elektronické podobě je Zpravodaj na adrese: **www.hradistko.cz. Uzávěrka příštího čísla je 10. března 2020.**

ZASTUPITELSTVO JEDNALO 19. SRPNA 2020

Zastupitelstvo obce schvaluje:

- Směrnici č. 04/2020 pro poskytování veřejné finanční podpory.
- Přijetí dotace ve výši 400 000 Kč z rozpočtu Ministerstva pro místní rozvoj na realizaci projektu „Územní plán Hradištko".
- Smlouvu o poskytnutí veřejné finanční podpory na rok 2020 se spolkem Jdeseven z. s. ve výši 10 000 Kč za účelem spolufinancování výsadby stromořadí v ulici K Přehradě.
- Dohodu o zřízení společného školského obvodu a poskytnutí finančního příspěvku na výstavbu nového školního pavilonu a neinvestiční náklady spojené s jeho provozem za účelem zajištění školní docházky pro žáky základní školy mezi obcemi Hradištkem a Buší.
- Přijetí finančního daru zřízenou příspěvkovou organizací Mateřská škola Hradištko ve výši 10 000 Kč.
- Obecně závaznou vyhlášku obce Hradištko č. 01/2020 o stanovení části společného školského obvodu základní školy s obcí Buší.

Zastupitelstvo obce pověřuje:

- Starostku zaslat prostřednictvím právního zástupce obce Hradištko návrh k postupu ve věci smíru straně žalované pana [redacted] resp. jejímu právnímu zástupci. Vzhledem k tomu, že případný návrh smíru se dotýká nakládání s majetkem obce, zastupitelstvo obce Hradištko si vyhrazuje do své pravomoci tento návrh projednat.

ZASTUPITELSTVO JEDNALO 19. listopadu 2020

Zastupitelstvo obce schvaluje:

- Zásady pro stanovení výše úplaty za zřízení věcného břemene – služebností k pozemkům ve vlastnictví obce Hradištko dotčeným stavbami inženýrských sítí s účinností od 11. listopadu 2020.
- Prodej pozemku p.č. 718/4, trvalý travní porost, o výměře 118 m², celková cena činí 82 600 Kč.
- Prodej pozemku p.č. 511/4, ostatní plocha, neplodná půda, o výměře 48 m² a dílu „a" pozemku p.č. 511/1, ostatní plocha, neplodná půda, o výměře 38 m² a dílu „b" pozemku p.č. 511/1, ostatní plocha, neplodná půda, o výměře 6 m² dosud nezapsané v katastru nemovitostí vzniklé na základě geometrického plánu pro rozdělení pozemků č. 3026-16/2019. Celková cena činí 110 400 Kč.
- Podání výpovědi Smlouvy o dílo č. 10410051 na provozování zařízení veřejného osvětlení v obci Hradištko společnosti ČEZ Energetické služby s. r. o.
- Nové znění Zřizovací listiny příspěvkové organizace Mateřská škola Hradištko nahrazující Zřizovací listinu ze dne 24. října 2002.
- Nové znění Zřizovací listiny příspěvkové organizace Základní škola Hradištko nahrazující Zřizovací listinu ze dne 24. října 2002.
- Názvy ulic v části obce Pikovice – ulice Osadní, Na Mezi, Na Svahu.
- Podání žádosti o dotaci z MMR v rámci podprogramu Podpora obnovy a rozvoje venkova pro projekt „Rekonstrukce místních komunikací v obci Hradištko".

Zastupitelstvo obce bere na vědomí:

- Používání Žádosti o poskytnutí příspěvku pro příjemce služeb poskytovaných Charitou Starý Knín.
- Souhlasné rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj k žádosti o souhlas s výmazem z Obchodního rejstříku společnosti Adarman s.r.o.

Kompletní znění usnesení najdete na www.hradistko.cz.

KOMENTÁŘ K ROZPOČTU 2020 PODRUHÉ

V letním čísle Zpravodaje jsme vás informovali, že jarní odhady propadů příjmů v rámci rozpočtového určení daní (RUD) mohou být pro naši obec až 10 mil. Kč. Pro mě zlý sen vzhledem k plánovaným investicím. Jak vypadá realita k 31. říjnu 2020?

Od začátku roku do konce října jsme obdrželi od Finančního úřadu 24,3 mil. Kč, minulý rok ve stejném čase to bylo 25,9 mil. Kč. Kdyby nebylo covidu, tak jsme k 31. 10. 2020 očekávali 26,8 mil. Kč.

Na jaře 2020 jsme z důvodů první vlny a pesimistických předpovědí škrtli 6,5 mil. ve výdajích a příjmech, v celkových číslech RUD z původních 33,17 mil. Kč na 26,67 mil. Kč. Nyní po realitě deseti měsíců očekáváme do konce roku RUD příjmy v celkové výši 28,27 mil. Kč. Dobrou zprávou je také fakt, že realizace kanalizace Nade vsí se chýlí ke konci a finančně jsme investici zvládli, také díky přímé kompenzaci od státu za výpadek příjmů RUD. Sečteno, podtrženo, za rok 2020 nakonec pozitivní výsledek. Ťuk, ťuk, ťuk na dřevo.

Až budeme schvalovat rozpočet na rok 2021, budeme se držet zásady opatrnosti, promítneme propad ekonomiky a výběru daní, také zohledníme dopad zrušení superhrubé mzdy a nárůst počtu trvale hlášených obyvatel.

Text: TOMÁŠ PIPOTA,
místostarosta

NÁVRH ROZPOČTU NA ROK 2021

V prosinci čeká zastupitelstvo schválení rozpočtu naší obce na rok 2021. Abychom mohli plánovat výdaje, opravy a investice, potřebujeme znát očekávané příjmy. Především příjmy v rámci rozpočtového určení daní (RUD), bez dotací tvoří 60 až 70 % příjmů naší obce. Zákonodárci nám od listopadu připravují drama. Jaký bude výsledek, nikdo neví. Schvalovací proces zákonodárců je kolikrát překvapivý.

Investiční výdaje jsme tak na rok 2021 museli přiškrtit. Také jsme v rámci schvalovacích procesů zjednodušili členění rozpočtu na běžné a kapitálové (investiční) výdaje. Příjmy máme zjednodušené na daňové, nedaňové, kapitálové příjmy a přijaté transfery. Rozpočet je na rok 2021 navržen jako vyrovnaný. Příjmy ve výši 42 276 tisíc Kč, výdaje 37 582 tisíc Kč a splátky jistin investičních úvěrů 4 694 tisíc Kč.

Pro občany budeme nadále zveřejňovat rozpočet s textovým popisem a rozčleněním. Od ledna 2021 bude mít obec jeden účetní program, doposud používáme Gordic a Triádu. Od nového roku pouze Triádu. Máme v plánu pro veřejnost tzv. rozklikávací rozpočet, doufám, že to zvládneme během roku 2021.

Text: TOMÁŠ PIPOTA,
místostarosta

NÁVRH ROZPOČTU OBCE HRADIŠTKO na rok 2021

(uvedeno v tisících Kč)

PŘÍJMY		
Daňové příjmy, poplatky a dotace		**36 071**
z toho:	daně z příjmu, DPH (RUD)	**26 800**
	odnětí půdy ze zeměd.půdního fondu	**5**
	poplatky odnětí pozemku	**25**
	místní poplatek za odpad	**3 156**
	poplatek ze psů	**50**
	poplatek vstupné, veř. prostranství	**10**
	poplatek z ubytovací kapacity	**25**
	výherní hrací automaty, loterie	**120**
	správní poplatky	**80**
	daň z nemovitostí	**4 950**
	dotace	**850**
Nedaňové příjmy		**6 205**
z toho:	vodné	**3 700**
	vodovodní přípojky	**400**
	kanalizační přípojky, stočné	**700**
	pronájem tělocvičny	**50**
	pronájem byt. a nebyt. hospodářství	**350**
	prodej a pronájem pozemků	**500**
	Eko-kom, odpady podnik., železo	**450**
	nahodilé příjmy (inert, knihovna, dary)	**50**
	příjmy z úroků	**5**
CELKEM PŘÍJMY		**42 276**
ROZDÍL PŘÍJMY - VÝDAJE		**4 694**
SPLÁTKY ÚVĚRU		**4 694**
ROZDÍL PŘÍJMY-VÝDAJE-SPLÁTKY ÚVĚRU		**0**

VÝDAJE		
Doprava		**2 747**
z toho:	oprava silnic	**1 200**
	investice	**780**
	dopravní obslužnost	**767**
Vodní hospodářství		**4 912**
z toho:	vodné PSV	**900**
	mzdy	**1 112**
	vodovodní přípojky, investice	**600**
	elektrická energie	**400**
	opravy, údržby a služby	**1 900**
Kanalizace		**2 841**
z toho:	mzdy	**210**
z toho:	služby	**700**
	projekty a investice	**1 931**
Školství		**3 850**
z toho:	příspěvek MŠ	**850**
	příspěvek ZŠ	**2 200**
	MŠ investice, projekty, služby a opravy	**150**
	ZŠ investice, projekty, služby a opravy	**650**
Knihovna		**602**
z toho:	mzdy	**399**
	knihy, materiál, nájemné, služby	**203**
Kultura		**140**
Zpravodaj		**120**
Tělocvična, společenský sál		**1 208**
z toho:	mzdy	**52**
	investice	**700**
	materiál, služby, opravy	**456**
Bytové a nebytové hospodářství		**250**
Pohřebnictví		**50**
Veřejné osvětlení		**1 110**
Územní plánování		**300**
Komunální služby a územní rozvoj		**2 712**
z toho:	výkup pozemků	**1 500**
	investice, projekty, opravy	**500**
	platby daní a poplatků, ostatní	**150**
	transfery neziskovým org., obcím	**120**
	transfery spolkům	**442**
Sběr o odvoz komun. odpadů, sběrný dvůr		**6 289**
z toho:	svoz odpadů	**4 200**
	mzdy	**1 369**
	materiál, opravy, údržba, investice	**720**
Rezerva pro krizové situace		**100**
Údržba obce		**2 928**
z toho:	mzdy	**2 328**
	materiál, opravy a údržba	**600**
Zásahová jednotka SDH		**435**
Odměny zastupitelstva, volby		**1 581**
Činnost veřejné správy		**4 387**
z toho:	mzdy a dohody	**1 852**
	investice, projekty	**200**
	DHIM, materiál a opravy	**400**
	elektrická energie	**250**
	poštovné, telekomunikace	**200**
	bankovní poplatky, pojištění	**150**
	cestovné, školení, příspěvky zam.	**150**
	pohoštění	**160**
	neinvestiční příspěvky (sociální)	**75**
	nájemné	**50**
	ost. služby (právník, geodeti, web)	**900**
Platby daní a poplatků		**300**
Placené úroky		**720**
CELKEM VÝDAJE		**37 582**

Rozpočet obce Hradištko je na rok 2021 navržen jako vyrovnaný.

VÝSTAVBA TLAKOVÉ KANALIZACE MÍŘÍ DO FINÁLE

Výstavba tlakové kanalizace v lokalitě Nade Vsí se pomalu blíží ke svému dokončení. Probíhá výstavba posledních kusů kanalizačních přípojek a montáž technologií. Poté budou následovat opravy povrchů místních komunikací.

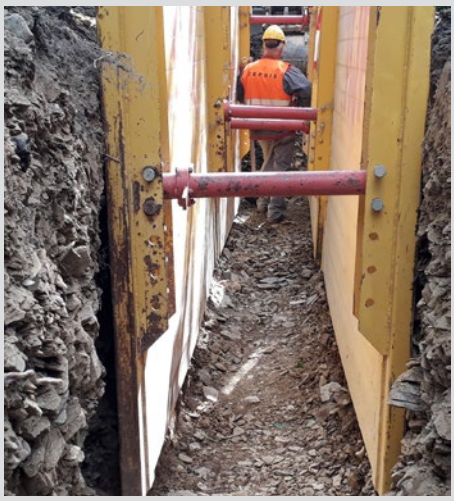
Termín dokončení stavby je dle smlouvy o dílo stanoven na 21. ledna 2021. Následně bude požádáno o kolaudaci díla. Po ní bude možné fyzické připojení objektů na veřejnou kanalizaci. O tomto termínu budou všichni majitelé písemně informováni.

Výstavba tohoto projektu, jehož celkové náklady činí 56 514 105,87 Kč bez DPH, je realizována díky finanční podpoře Ministerstva životního prostředí ČR. Financování probíhá prostřednictvím Státního fondu životního prostředí ČR. V rámci Operačního programu životního prostředí 2014–2020 nám bude poskytnuta dotace v celkové výši 30 241 546,50 Kč.

A dále v rámci Operačního programu životního prostředí pro období 2014–2020 v prioritní ose 1: Zlepšování kvality vod a snižování rizika povodní nám byla poskytnuta také finanční podpora ve výši 1 282 319 Kč z rozpočtu Středočeského kraje ze Středočeského Infrastrukturního fondu.

Odkanalizování zbývající části obce je zatím v projektové přípravě.

Text a foto:
IVETA MYŠKOVÁ

PĚT OTÁZEK PRO STAROSTKU OBCE

„Člověk míní, Pán Bůh mění", tak zní české přísloví, které je pro letošní rok velmi příznačné. Zajímalo nás, jak moc ovlivnila chod naší obce pandemie covid-19 a co důležitého se na Hradištku v roce 2020 událo. Na pět otázek nám odpověděla starostka RADKA SVOBODOVÁ.

1. Jak hodnotíte právě končící rok 2020? Co pro vás byla největší výzva?
Uplynulý rok byl zcela nestandardní v mnoha ohledech. Jaro i podzim byly poznamenány opatřeními kvůli koronaviru. Na jaře jsme byli novou situací všichni zaskočeni a přistupovali jsme k ní, oproti podzimu, s mnohem většími obavami. Stejně jako všechny obce a kraje jsme očekávali pokles daňových příjmů, jehož výši jsme v tu dobu mohli pouze odhadovat. Byli jsme nuceni omezit investice a soustředit se na dokončení rozpracovaných projektů. Ještě než se rozběhla podzimní vlna koronaviru, přišla další výzva – přestěhování kanceláří obecního úřadu do budovy zámku. Začátkem září byly dokončeny stavební a technické úpravy v prostorách zámku a nastalo stěhování. Vyklízelo se, krabice se plnily, ale skříně byly stále plné. Vypadalo to, že to nebude mít konce. Nakonec se nám podařilo přestěhovat při maximálním zachování provozu úřadu a k 5.10.2020 se oficiálně změnilo sídlo úřadu na adresu Ve Dvoře 1.
Za poslední dva roky došlo také k personálním změnám. Jsem velmi ráda, že se noví zaměstnanci rychle zapracovali ve svých agendách a stali se součástí úřadu.

2. Jaké projekty se realizovaly? Povedly se věci, které občané často ani nevidí?
Největší akcí, jak do rozsahu, tak i finančního objemu, je nesporně realizace tlakové kanalizace v lokalitě Nade Vsí. Na kanalizaci bylo napojeno 229 objektů a hodnota díla je 56 mil. Kč. Akce je před dokončením a nyní probíhá úprava povrchů komunikací. Na to navazuje obnova komunikací dotčených stavbou.
Další velkou investiční akcí, v hodnotě 32 mil. Kč, byla nástavba a rozšíření základní školy. Trvala od dubna 2019 do ledna 2020 a vyžádala si i rozsáhlá organizační opatření. Po dobu stavby se pro tři třídy z nejnižších ročníků stal na několik měsíců útočištěm zámek a jídelna se pro všechny děti přestěhovala do sálu sousedícího s tělocvičnou.
Jakákoliv investiční akce je podmíněna vlastnictvím předmětného pozemku obcí. Proto jsem ráda, že se na základě proběhlých jednání daří realizovat bezúplatné převody pozemků pod komunikacemi od státu.

3. Podařilo se vyřešit nějaký dlouhodobý problém, se kterým se obec a její občané potýkali?
Dlouhodobě trápil všechny, kdo projížděli středem obce, stav dlážděné komunikace mezi restaurací Japeka a zámkem. Roky se zde opravy povrchu řešily asfaltovou záplatou přes žulové kostky. Letos na jaře se podařilo dojednat rekonstrukci tohoto úseku a Krajská správa a údržba silnic provedla přeložení dlažby v celé šíři vozovky.

4. Co vám udělalo největší radost? A co způsobilo největší zklamání?
V souvislosti s pandemií nelze nezmínit soudržnost lidí a vzájemnou podporu, která především na jaře byla vidět na každém kroku. Zklamáním je pro mě vždy znovu vzájemná nevraživost mezi lidmi, netolerance a neschopnost se dohodnout.

5. Čeho se budou týkat největší očekávání příštího roku?
Ke konci roku 2020 přechází obecní úřad na jednotný software pro všechny moduly a agendy. Zpočátku to jistě nebude úplně bez problémů. Díky elektronizaci nám to však umožní zefektivnit práci a využitím funkcionalit systémů např. přistoupit k postupnému zavádění automatických odečtů vody.
Největší očekávání však budou směřovat k vývoji veřejných financí. Od toho se budou odvíjet veškeré záměry a investice.
Zřízení druhého stupně základní školy s sebou přineslo nečekané důsledky. Dříve děti po páté třídě musely do školy dojíždět a svůj volný čas trávily jinde. To se však nyní změnilo a starší žáci se před odpoledním vyučováním nebo při čekání na autobus pohybují v centru obce. Pravdou je, že na to není veřejný prostor uzpůsoben. Proto bychom se chtěli zaměřit na vybudování prostoru pro trávení volného času, a to nejenom pro starší děti, ale i pro nejmenší. Je připraven projekt na přetvoření plochy v „zámecké zahradě" vedle mateřské školy na veřejný park s herními prvky a prvky aktivního odpočinku, ale i místa k posezení a relaxaci. Obdobný prostor pro setkávání by měl vzniknout také v Pikovicích, na Brunšově se tohoto záměru na pronajatém pozemku obce zhostil spolek Jdeseven.
Realizace řady dalších drobných i velkých projektů bude záviset na finančních prostředcích, ale také na kapacitě pracovníků obce.
Každý, s ohledem na svůj životní styl, potřeby své a dalších členů rodiny, má jiné nároky, jiná očekávání, která se v průběhu let proměňují. Ráda bych naplnila očekávání všech, ale to ani při nejlepší vůli nelze.

V tomto vánočním čase bych vám chtěla popřát, ať se naplní vaše nejbližší očekávání, ať sváteční dny prožijete mezi svými blízkými ve zdraví a pohodě a do nového roku vykročíte s optimismem.

MONITORING DOPRAVY

V druhé polovině srpna proběhlo v ulici Benešovská měření dopravy a jeho následné statistické vyhodnocení. Monitoring probíhal obousměrně, a to ve dnech od 17. do 24. srpna 2020, kdy tudy projelo 33 279 vozidel, z toho bylo 5 396 nákladních vozidel.

Povolenou rychlost dodržela zhruba třetina řidičů, další třetina ji překročila o 10 km/hod, zbylá vozidla jela vyšší rychlostí než 60 km/hod. Mnohem více dochází k přestupkům ve směru do Štěchovic než na Závist. Lze konstatovat, že v letním období projelo naší obcí denně kolem 3 200 aut, které překročí povolenou rychlost. Tím dochází k ohrožení chodců a cyklistů pohybujících se v blízkosti komunikace a ke zvýšení hladiny hluku dopravy v obci.

Průjezdy celkem	Rychlost v km/h					
	<=53	54 - 60	61 - 100	101 -120	121 - 150	151 - 180
33 279	10 908	10 936	11 410	23	2	0

Den	Vozidla		Celkem
	osobní	nákladní	
pondělí	3 613	808	4 421
úterý	3 814	726	4 540
středa	3 952	909	4 861
čtvrtek	4 274	962	5 236
pátek	4 388	1 104	5 492
sobota	3 763	528	4 291
neděle	4 079	359	4 438
Celkem	27 883	5 396	33 279

A CO DĚTI? MAJÍ SI KDE HRÁT?

„Jděte si hrát ven!" zavelí rodiče. „Jděte s těma svejma koloběžkama do pr…! Celou ulici jste nám zku...li," zavelí nerudný soused. „A kde teda máme jezdit?" ptají se zmatené děti. Když není v obci jediné místečko určené na hraní míčových her nebo k jízdě na kole či koloběžce, jak to vyřeší děti?

Po svém – hrají si prostě na ulici. A to často i na frekventované silnici. Jasně, bylo to tak vždy, děti si odjakživa hrály na ulici. Je v tom něco nostalgického. Můžete namítnout, že to tak provozovaly celé generace dětí, a taky vyrostly a dnes na to vzpomínáme, ale v dnešní době je prostě situace jiná. Silnice už nejsou tak bezpečné, jako bývaly dříve, a nerudných sousedů, kterým vadí dětský halas pod okny, přibývá. Asi už zapomněli, že si takhle také hrávali… Nevymýšlím si, toto je reálná situace z ulice Na Domku (Rajchardov).

Obec by měla myslet na všechny občany, na ty nejmladší a bezbranné zejména. Mrzí mě, že jsou děti kritizovány, a dokonce vyháněny z veřejného prostoru, kde si chtějí jenom obyčejně a dětsky hrát. Kamkoliv se vrtnou, už jsou trnem v oku kolemjdoucích, jako by dělaly něco strašného. Takže hledají místa ke hře, kde to jen trochu jde: na fotbalovém hřišti, na parkovišti před Japekou, u potravin U Roučky, na autobusové zastávce, na žumpě před školou...

Opravdu není v Hradištku ani kousíček veřejného prostoru, který jim lze vyčlenit, kde by se mohly potkávat, jezdit na koloběžce nebo obyčejně blbnout? Pokud ne, pokud je vše otázka peněz, musí nastoupit dobrá vůle. Projevená třeba tak, že je nerudní sousedé nebudou vyhazovat ze své ulice. Jsme to my, dospělí, kteří je zaháníme hrát si na silnici a my také poneseme vinu za to, až se někomu něco stane.

Text: Mgr. JARMILA DVOŘÁKOVÁ

DÁREČEK PŘÍRODĚ

Když někomu dáváme dárek, záleží nám na tom, aby byl pěkně zabalený. Obzvlášť, když ho dáváme někomu, koho máme rádi. Třeba Matce přírodě… Narážím na dárkové balení psích exkrementů do igelitových pytlíků, kterých se vždy, zejména v létě, vyrojí v lese za naším domem spousta. Samozřejmě také nemám ráda, když to nějaký psí mazlík nevydrží už ani 50 metrů, kde začíná les, a nechá nám důkaz o svém fungujícím trávení před brankou, ale na světě se dějí i horší věci, že...

Jelikož mi důvod balení psích exkrementů do igelitových obalů uniká, zkusím se na to podívat jiným úhlem pohledu, a to snahou majitelů psích mazlíků zajistit svému mazlíkovi nějakou nesmrtelnou nebo alespoň dlouhověkou stopu jeho existence na tomto světě. Z důvodu personifikace budu výsledkům trávení našich mazlíčků říkat lidově, takřka familiárně, BOBKY.

Přichází na řadu představení „závodníků s časem", kteří se ucházejí o dosažení nesmrtelnosti (nebo tedy alespoň dlouhověkosti):

1. závodník na startovní čáře: BOBEK číslo 1. Jedná se o „bezobalový" bobek, který zanechal majitel mazlíka „laxně" ležet na místě vykonané potřeby – v trávě.
2. závodník na startovní čáře: BOBEK číslo 2. Tento bobek dostane „vkusné" balení v podobě igelitového pytlíku, nejčastěji v nějaké zářivé barvě, aby byl těžko přehlédnutelný. Po zabalení je odnesen agilním majitelem mazlíka do odpadkového koše či nejbližší popelnice. Zde bych se na moment zastavila u zajímavého úkazu, že nejbližší popelnice není takřka nikdy majetkem stejného majitele jako mazlík. Musí to být snad nějaký Murphyho zákon, že bobek od sousedova psa s téměř stoprocentní jistotou přistane ve vaší popelnici, i když vy psa nemáte a popelnici jste dali ven pouze kvůli očekávanému příjezdu popelářů.
3. závodník na startovní čáře: BOBEK číslo 3. Poslední závodník je „chytrou" kombinací obou prvních bobků. Je sice také zabalen jako dáreček do pytlíku, ale je ponechán na místě mazlíkovy vykonané potřeby. V trávě, v lese, na louce...

Závod začíná, závodníci Bobek č. 1, č. 2 i č. 3 jsou vpuštěni, nebo spíš vypuštěni na start – do trávy.

Bobek č. 1. prohrává závod o nesmrtelnost na celé čáře, po pár dnech po něm není v trávě ani stopa. Zde byl – pro bobek usilující o nesmrtelnost potupně – rozložen breberkami na hnojivo pro lesní porost. Bobek č. 2 v sobě živí ještě chvíli naději, že neprohraje tak ostudně jako Bobek č. 1, vždyť má přeci skafandr, který odolává vlivům přírody na rozložení až 500 let, třeba se nějak šikovně uchytí v koutě skládky, kterou třeba jednou zavezou, nebo ani to ne, a bude si pod zemí stovky let tiše tlít. Ale bohužel, je odvezen do spalovny a i se svou trvanlivou igelitovou ochranou vypuštěn komínem do povětří. Takže zas tak úplně ztracen taky není, lidé ho přeci mají v plicích...

Ano, už víte, kdo je absolutní vítěz závodu: Bobek č. 3. Pokud jej nenajde nějaký obětavý, ale opravdu hodně obětavý účastník akce Ukliďme Česko, má reálnou naději, že v trávě, v lese, na louce vydrží hodně, vskutku hodně dlouho. Když mu bude přát štěstí, třeba i 500 let (tak dlouho se, tuším, rozkládá igelit).

V dnešní BEZOBALOVÉ době, kdy každý, komu pojem ekologie není úplně jedno, řešíme každý igeliťák, běháme do obchodu opět se síťovkou jako kdysi, svačiny dětem balíme do omyvatelných krabiček, zdá se mi tato skutečnost mírně řečeno absurdní, a to nemusím být zrovna Gréta T.

No a teď zhodnoťte, není můj článek o hovně…?

Text a foto: Mgr. JARMILA DVOŘÁKOVÁ

VÝLET PO HRADIŠTSKÉ GASTRONOMII

Hospoda vždycky bývala centrem vesnického dění. Jak řekl Albert Einstein: „Hospoda je místem, které lidem skýtá příležitost k výměně názorů a myšlenek o veřejných záležitostech." Přesto se jejich role za poslední roky proměnila. Už to nejsou zakouřené pivnice, kde především muži tráví dlouhé večery nad půllitrem piva, ale podniky, kam se vyráží na rodinný oběd nebo posezení s přáteli. Zmapovali jsme, kam všude se dá jít v naší obci na dobré jídlo nebo kávu se zákuskem. Nechme se provést hradištskými gastropodniky očima jejich provozovatelů i stálých hostů.

RESTAURACE JAPEKA

Restauraci v samém centru Hradištka znají pamětníci ještě jako restauraci U Pešků. Dlouhá léta pak fungovala pod názvem U Guláše, a i když se už 16 let jmenuje Japeka, pro mnohé, včetně jejího provozovatele Karla Janouška, zůstává „Gulášem" pořád.

Karel Janoušek st. stál u porevolučního provozu pikovické restaurace s dalšími dvěma společníky a podle jejich křestních jmen se zrodil název Japeka. Kromě té pikovické provozoval ještě několik dalších restaurací, mimo jiné štěchovickou restauraci Na Peškově. V roce 2004 se stal novým nájemcem restaurace U Guláše. „Za posledních provozovatelů získala restaurace tak hroznou pověst, že jsme s nimi nechtěli být za žádnou cenu spojováni, a tak jsme se rozhodli pokračovat pod názvem Japeka," vysvětluje důvod změny zažitého pojmenování.

Provoz restaurace stojí především na nabídce jídel. Kromě tradiční nabídky obědů ve všední dny připravují tematické víkendy, což majitele zjevně baví na jeho práci úplně nejvíc. „Zkoušeli jsme španělský, tyrolský nebo švýcarský víkend, tradiční jsou zvěřinové hody. Přes týden jídla trénujeme a těšíme se, jak budou o víkendu lidem chutnat," prozrazuje. Dlouhodobě je oblíbený plněný bramborák a kachna, v poslední době si hosté často objednávají „tyrolskou pánev", u níž přiznává inspiraci ze svých cest po Rakousku. „Hrozně mi zachutnaly brambory se špekem, jídlo se připravuje v jedné pánvi a našim hostům k tomu ještě přidáváme panenku a navrch volské oko."

Restaurace od září funguje zároveň jako školní jídelna pro starší žáky místní základní školy. „To, že si téměř veškerou práci děláme sami, nám hodně pomáhá fungovat i během koronavirové krize," dodává.

Text: LUCIE HAŠKOVÁ

Slovo štamgasta:

„Do Japeky chodím rád, protože to mám z domova nejblíž a chutná mi krušovické pivo. Vyhovuje mi prostředí restaurace i personál a často se tu setkávám se svými přáteli. V klidu se podívám i na sport v televizi a dá se říct, že si tu hlavně dobře odpočinu."

stálý host Stanislav

RESTAURACE U DOLEJŠÍCH

Jak název napovídá, byla pikovická restaurace v majetku rodiny Dolejších, a to přibližně od začátku minulého století. Jedna z původních vlastníků paní Dolejší (nar. 1890) byla prababičkou dnešních majitelů. Následovalo několik kol ve změně vlastnictví (ze soukromého na státní a zpět – roky 1960, 1970, 1976) až po konečné vydání v restituci dědici p. Dolejšímu, od kterého nemovitost dnešní majitelé odkoupili.

Všichni si jistě pamatujeme několik nájemců, mezi které patřili mj. i zakládající členové tehdejší restaurace Japeka (Jarda-Petr-Karel, jinak Pospíšil-Volešák-Janoušek) s nezapomenutelnou Janou Bažilovou v kuchyni.

Moje nynější působení v restauraci na pozici nájemce je spojené s udržením chodu kuchyně, přilehlých prostor a s jejich rozvojem. Kapacita vnitřních prostor je cca 70 míst, venkovní zahrádka naši kapacitu zhruba zdvojnásobí.

Vyhledávanými akcemi se v posledních letech staly letní pivní slavnosti, při kterých se ve venkovních stáncích nabízela piva různých značek i chutí. Na jaře a na podzim se pořádaly zabijačkové hody, kdy si hosté pochutnávali na všemožných lahůdkách. A samozřejmě Pikovický Oktoberfest, jehož 13. ročník jsme vloni pořádali. Podávaly se vyhlášené speciality jako Norimberské klobásky se zelím a preclíkem, pečená kolena, štrůdl s vanilkovým šodó či bavorské vdolky. Bavorské kroje a výzdoba sálu se staly vděčnými objekty k fotografování. Oblíbené byly i mikulášské nadílky.

V letošní, velmi nelehké situaci, nás nejdříve drželo nad vodou prodejní okénko. Na pomoc před sezónou přispěchali i místní obyvatelé a chataři se svými konzumacemi. Po letním rozvolnění epidemiologických opatření a letošní velmi příznivé situaci na řece Sázavě to byli vodáci a stále se zvyšující zájem turistů. Nicméně nyní, v podzimním čase a v souladu s vládními nařízeními je restaurace zavřená. Času využíváme k rekonstrukčním pracím, abychom byli připraveni na znovuotevření, až situace dovolí.

V bývalé samoobsluze budujeme minipivovar a doufáme, že se stane dalším turistickým cílem.

Text: TOMÁŠ (KÉRA) MYSLIVEČEK

Slovo štamgasta:

V Pikovicích žiju celý život, a tak jsem nikdy jinam na pivo ani nechodil. Potkávám se tu s kamarády, posedíme, popovídáme a často zavzpomínáme na staré dědečky – místní i chataře, jaká s nimi byla vždycky legrace.

častý host Láďa

HOSPODA NA PERVIDLE

„Existuje taková hospoda v jedné vsi jižně od Prahy, zvaná Na Pervidle. I táže se poutník, co jest pervidlo či co značí to podivné slovo v jazyce českém? Nu, nic neznačí, milý poutníče. To jen někdejší majitel také podlehl svodu nazvat svůj podnik nějak vznešeně, cizozemsky, nejlépe po francouzsku, aby k němu chodili lepší lidé. I dal napsat nad dveře Belle vue sur l'eau, v překladu *Pěkný pohled na vodu*.

To se ví, mnoho lepších lidí nepřicházelo, to spíš místní strejci na pivo, a vznešený název vyslovovali po svém, až z něj bylo to Pervidlo. Dlužno říci, že to ještě pro hospodu i jejího majitele dopadlo dost dobře. Pervidlo zní docela hezky, a hlavně nic neznamená; až hrůza pomyslet, v co všechno se také mohlo proměnit, hlavně v co neslušného."

(Zdroj: https://www.ceskatelevize.cz/porady/10098745482-o-cestine/5724-na-pervidle/)

Milan „Fanča" Zdeněk má hospodu Na Pervidle pronajatou něco přes čtyři roky. Rodina má v oboru opravdu dlouhou tradici. To, že Milan (*1968) i mladší bratr Petr (*1972) provozují oba hospody, mají v rodině. Spousta místních si určitě vzpomene na hospodu u Šplíchalů na Brunšově, babička Františka (Fanča, podle ní je i přezdívka staršího z bráchů) a děda Václav vedli tuhle vyhlášenou hospůdku u řeky mnoho let. I kuchařské řemeslo se v rodině dědí – babička Líba Zdeňková vařila ve velkokuchyních celý život a dodnes oběma synům s přípravami spolu s dědou Rudou hodně pomáhá.

Chod hospody zajišťujeme především jako rodina, kuchaři táta a syn Milanové vaří, mladší David obhospodařuje plac, není na to sám, máme skvělou servírku Gábinu.

Pervidlo je celkem rozsáhlá hospoda, uvnitř máme 45 míst a na velké zahrádce může v létě pohodlně posedět až 80 lidí, na bezpečné oplocené zahradě máme houpačky, prolézačky a pískoviště pro děti, takže si rodiče můžou v klidu v létě vychutnat pivečko nebo drink.

Na Pervidle je otevřeno každý den, vaříme klasická jídla české kuchyně. Nedá se říct, že bychom vařili nějakou specialitu podniku, ale každý den čerstvé moravské vrabce lahodné chuti už se stávají tradicí a jsou velmi žádanou položkou jídelního lístku (resp. naší jídelní tabule). Na víkendy připravujeme i burgery, buď hovězí klasiku nebo z trhaného dlouho pečeného vepřového, na přání i s kuřecím masem, samozřejmostí jsou vždy domácí burgerové bulky.

Na jaře i teď při podzimních opatřeních jedeme dál, vaříme každý den a vydáváme z okýnka, snažíme se naše stálé zákazníky nezklamat. Doufám, že si k nám pro oběd najdou cestu i noví zákazníci. Třeba ti, co jsou na home office a nechce se jim každý den něco vařit nebo mají chuť na teplé jídlo. Teď v době omezení se snažíme každý den zveřejnit denní nabídku alespoň na facebooku.

Text: LENKA ZDEŇKOVÁ

Slovo štamgasta:

Pérko, to není hospoda, to je dobrodružství. Vcházíš, máš mrazení, náladu předem netipneš. Géčko tady netočí. Nebo vlastně točí? No rozhodně se otáčí. A ten říz! Vytasí chvilku před konečným hvizdem nemilosrdně červenou? Skočí oranžová a s ní šance si skrz zelenou vymodlit nastavení? Zelená sama, když už padne, pak smrdí smrští, že ještě sám rád dupneš na brzdu a vycouváš!

častý host Roman

Na Pervidlo jsem se naučil chodit už jako dítě, když mě rodiče vodili naproti do školky. A do těch míst mířím dodnes, jen zatáčím na druhou stranu. Nostalgicky zde vzpomínám nejen na školku, ale třeba na to, jak se Ondra ptal, na kolik piv jdeme a podle toho si vzal buď 6,60 nebo 9,90 Kčs. Na to, jak jsme tam oslavili příchod na svět potomka jednoho našeho spoluhráče a pak jsme zjistili, že nastávající maminka není v porodnici, ale na návštěvě u rodičů… (no jo, mobily ještě nebyly). A když si k tomu, unaveni z tenisu, dáme něco z vynikající Fančovy kuchyně a pár piveček (a přestože nás občas vyprovodí deset minut před koncem zápasu), nemůže být hezčí místo na světě (Hradištku)!

častý host Martin

RESTAURACE U VOLEŠÁKŮ

Restaurace U Volešáků ležící na křižovatce u rybníčku funguje už 26 let. Stálí hosté jí neřeknou jinak než U Kouřiče nebo U Čoudy. Její majitel Petr Volešák byl jedním z prvních porevolučních provozovatelů pikovické restaurace Japeka, jeho snem však bylo mít vlastní restauraci, a tak se po dvou letech osamostatnil.

Jeho původní představa byla mít vinárnu a host si zpočátku mohl v jídelním lístku vybrat z nabídky padesáti jídel. „Ale dávám za pravdu Zdeňku Pohlreichovi, že stačí pět šest dobrých jídel, které se denně obměňují, polévku a dezert a každý si musí vybrat," říká dnes.

Restaurace funguje jako rodinný podnik, s vnitřní kapacitou 30 hostů, na letní zahrádku se vejde dalších čtyřicet. Otevřeno bývá od pátku do neděle. V kuchyni vládne majitelova maminka s manželkou. V nabídce převládá klasická česká kuchyně, ale i těstoviny, ryby, steaky nebo kebab. „Vymyslet jídlo a zavděčit se všem, je docela těžké," říká Petr Volešák. Jednoznačně nejoblíbenějším jídlem jsou raráši. „Jednou nás napadlo obalit maso v bramborákovém těstě a vznikly raráši. Doteď mě překvapuje, jaký je o ně pořád zájem."

Na dotaz po původu jeho přezdívky zavzpomíná na své fotbalové výkony z mládí, kdy byl vyhlášený tím, že každého protihráče obehrál neboli „vokouřil". „Mně to tak sice nepřipadalo, ale tehdy mi začali říkat Kouřič." Během koronavirové krize provozuje výdejní okénko. „Najdou se lidé, kteří chodí pro jídlo pravidelně každý týden. Uvědomují si, jak je tento stav pro restaurace složitý, a tímto způsobem mi vyjadřují podporu. Moc si toho vážím."

Text: LUCIE HAŠKOVÁ

Slovo štamgasta:

Do restaurace U Volešáků chodím na oběd každý pátek už několik let, a když mi o víkendu přijede nenadálá návštěva, tak také. A proč? Protože kuchyně, kterou obstarává paní Volešáková starší či občas mladší, nemá chybu. Na výběr toho, pravda, není tolik, ale ještě se nestalo, že by kterékoli jídlo mělo chybu. A co více, Petr Volešák se snaží pro své hosty udělat, co jim na očích vidí. A tak, když se třeba děti „ofrňují" nad menu, udělají se jim v kuchyni raráši nebo jiná laskomina a ty nikdy nezklamou. Navíc klidné prostředí uvnitř a v létě venku činí z této restaurace oázu, kam se vyplatí chodit v ony otvírací pátky, soboty a neděle.

častá návštěvnice Květa

ROZMARNÁ RÓZA

V blízkosti štěchovického mostu leží restaurace Rozmarná Róza, kterou od začátku tohoto roku provozuje rodina Tlustých. Jde o starý plavecký hostinec, který po několik generací provozovala rodina Richterů. V novodobé historii byl podnik znám jako Štěchovická laguna, kde se pořádaly diskotéky. Před necelými deseti lety změnil majitele, dočkal se celkové rekonstrukce a nového názvu „Rozmarná Róza".

V rozsáhlém komplexu se nachází penzion pro ubytování až 20 hostů v sedmi pokojích, restaurace s kapacitou 40 míst k sezení, tančírna a noční klub. Restaurace je za běžného provozu otevřena každý den od 11 do 22.30, noční klub otevírá v pátek a sobotu od 20 do 03 hodin. Tančírna přímo vyzývá k organizaci koncertů, tanečních zábav, svateb, firemních večírků a dalších akcí.

Naše společnost Jdunajedno, s.r.o. spolupracuje výhradně s Plzeňským Prazdrojem, a proto vždy dbáme na nejvyšší možnou kvalitu čepovaného piva (naši výčepní jsou odborně proškoleni a účastní se také soutěží). Rádi nabízíme burgery na různé způsoby, vždy používáme kvalitní maso od řezníka Steinhausera a domácí bulky. Kromě burgerů registrujeme zvyšující se zájem o naše pečená BBQ žebra a sweet-chilli křídla. Přes obědy doplňujeme nabídku o jednu či dvě hotovky. Poskytujeme domácí limonádu, kterou si připravujeme sami ze sezónních surovin.

Jsme rodinný podnik doplněný o dlouholeté kamarády. Snažíme se letošní situaci kolem covidu ustát, a proto jsme provoz momentálně zakonzervovali a čekáme na další vývoj.

Text: rodina Tlustých a kamarádi

RESTAURACE U PETRA

Restaurace u Petra na Rajchardově byla dostavena v roce 1998. Poprvé se otevřelo 4. dubna 1999, kdy se nám narodil syn Petr. Je tedy stejně starý jako naše restaurace. Pracuje zde naše dcera Iva, manželka Iva a já. Když se otevřelo, pomáhali nám ještě moji rodiče, ale teď už nemohou.

Kapacita míst v restauraci je 55 míst k sezení, na zahrádce dalších 40 míst. Běžná otevírací doba je od úterý do soboty, přes léto od 10 do 22 hodin, přes zimu pouze do 15 hodin. Nabízíme českou kuchyni, pořádáme vepřové hody i oslavy narozenin. Nejoblíbenějším jídlem je španělský ptáček, játra na grilu a svíčková na smetaně. Oblíbený je i prodej domácích knedlíků a rohlíčků.

V prostředí restaurace jsem se pohyboval od dětství. Moje babička a děda měli restauraci U Šplíchalů na Brunšově, která byla mezi místními hodně oblíbená. Už jako malý kluk jsem jim pomáhal. Měli tam kuželník a já tam stavěl kuželky.

Koronavirová krize nás zasáhla dost, jako všechny restaurace. Budeme doufat, že zase brzy otevřeme a vše se vrátí do zajetých kolejí.

Text: PETR ZDENĚK

Slovo štamgasta:
Nad tím, proč rád chodím do restaurace U Petra, jsem se zamyslel po 20 letech poprvé, a tedy za otázku děkuji, protože mě donutila se zastavit a vlastně poděkovat personálu této restaurace. Oni jsou ti, kteří vytvářejí přidanou hodnotu této restaurace. Mám za to, že dnes většina z nás v restauraci očekává dobré pivo správné teploty a poctivou kuchyni a to tu rozhodně je. Myslím, že je dobré, když si při placení u prázdného talíře a vypité sklenice můžete říct, příště si to dám znova.

častý host Jan

OBČERSTVENÍ U KELÍMKA

Občerstvení U Kelímka, ležící v těsném sousedství fotbalového hřiště SK Pikovice, je jedním z řady kiosků, které můžete potkat při toulkách Posázavím, a je vítaným zastavením pro rychlou záchranu vašeho prázdného žaludku a odpočinek pro unavené nohy. S láskou ho tu už 24 let provozuje Eva Haincová.

Než koupila před 15 lety pozemek, kde se stánek nachází, využívala pro rychlé občerstvení karavan, který stával u lávky vedle kempu. Ve stínu vzrostlých bříz můžete využít posezení na dřevěných lavicích, nabídku „klasiky", jakou je nakládaný hermelín, utopenec, klobása nebo párek, svlažit hrdlo pivem, kofolou nebo malinovkou a můžete pokračovat v cestě. Pokud si však návštěvníci chtějí z Pikovic odnést autentickou vzpomínku na kolébku trampingu, zamíří sem na večer s živou kapelou, což je ideální příležitost pro zakončení teplého letního dne jak pro obyvatele přilehlého kempu, tak pro milovníky country hudby. Místní si nenechají ujít vystoupení Jitky Vrbové nebo kapely Pohodáři a tyto večery si nejvíc užívá i sama majitelka. „Mám ráda, když je hezké počasí, přijdou lidi a baví se," říká.

Protože jde o sezónní kiosek, koronavirová pandemie jeho chod ovlivnila spíše minimálně. Paní Haincová ocenila chování návštěvníků a jejich ohleduplnost. „Lidi nosili roušky, dodržovali rozestupy a všechno fungovalo v pohodě a bez problémů."

Text: LUCIE HAŠKOVÁ

Slovo štamgasta:
S holkami od Kelímka se znám už pět let. Přijel jsem tehdy do Pikovic s dětmi na dovolenou. Mám postižené děti (autismus) a lidé na jejich postižení někdy reagují velice prazvláštně. Tady mě dost udivilo, že nás holky přijaly strašně krásně a laskavě, protože z Prahy na tohle chování nejsem zvyklý. Spíš naopak. Hned první den, při obhlídce okolí, jsme narazili právě na občerstvení U Kelímka. Jsem pamětník starších časů, kdy kebab a spol. ještě nezamořovaly naše stravovací návyky. No a tady v té krásné lokalitě jsem okamžitě narazil na místo, kde dostanete pivo jak křen, vynikající grilovanou klobásu, pro mláďata točenou malinovku a zmrzlinu a nikdo se na vás nemračí. Tohle místo sem prostě pasuje jak prd... zadek na nočník! Pro všechny vodáky, trampy a návštěvníky tohohle kouzelného kraje musí nutně občerstvení U Kelímka působit jako oáza klidu. Vracím se každý rok velmi rád. Až je mi líto, že bydlím v Praze.

častý host Pavel

CUKRÁRNA U KRIŠTŮFKŮ

Cukrárna U Krištůfků je první podnik, který návštěvník Pikovic zahlédne poté, co vystoupí z vlaku a přejde přes lávku. Obzvlášť v horkých letních dnech málokdo odolá zastavit se tu jen tak na zmrzlinu, nebo se odměnit kávou a zákuskem po zdolání Posázavské stezky.

Dům, kde cukrárna sídlí, postavil otec nynějšího majitele v roce 1938 a provozoval tady „obchod smíšený". Po válce zde začala fungovat cukrárna, nejprve pod vedením nájemce p. Tichého, po znárodnění pod Jednotou, a to až do roku 1979. Nynější majitelé tradici obnovili v roce 1992, kdy zde otevřeli nově zbudovanou cukrárnu.

Cukrárna je v provozu sezónně, tedy od dubna do října každý víkend, o prázdninách také ve všední dny odpoledne. Uvnitř je místo pro 12 hostů, stejný počet se vejde k venkovnímu posezení.

Nejžádanější pochoutkou je domácí černorybízová zmrzlina podle vlastní (a tajné) receptury Jindry Krištůfka. „Manžel je vyučený elektromechanik, ale výroba zmrzliny se stala jeho koníčkem. Občas zkouší experimenty z různých druhů čerstvého ovoce, takže se pak v nabídce objeví například morušová, rebarborová nebo rakytníková," prozrazuje Božena Krištůfková. Ke kávě jsou k dostání zákusky ze sortimentu Benešovské pekárny a při jejich výběru sází Krištůfkovi stále na klasiku, jako jsou věnečky, špičky, větrníky, punčáky nebo laskonky.

O tom, že cukrárna funguje jako rodinný podnik, svědčí celý zástup pomocníků. „V naší cukrárně od začátku mého podnikání pomáhají téměř všichni rodinní příslušníci, manželem a mojí maminkou (která se celý život pohybovala v potravinářství a pomohla mi živnost rozjet) počínaje a vnoučaty, neteřemi a synovci konče," vypočítává B. Krištůfková.

Cukrárna byla otevřená i během koronavirové krize. Na jaře bylo zrušeno vnitřní posezení a prodej probíhal pouze z okénka.

Text: LUCIE HAŠKOVÁ

Do cukrárny chodím od počátku jejího otevření, tedy 28 let a za ta léta se naše rodiny velmi spřátelily. Je zde vždy skvělá a přátelská atmosféra, rádi si pochutnáme na černorybízové nebo rakytníkové zmrzlině, a když náhodou dojdou zákusky, objeví se nečekaně domácí moučník.

častá návštěvnice Kateřina

CAFÉ KANDÍK

Kavárna Kandík je otevřena třetím rokem a náš personál zůstává víceméně ve stejném složení. Uvnitř máme k dispozici deset míst a bar. Naši zákazníci ale nejvíc oceňují venkovní posezení, na trávníku pod ořešáky s výhledem na zámek, které v sezóně čítá dalších až 15 míst.

Dobrá kavárna je především o kávě, o prvotřídní kávě. V Café Kandík vám naservírujeme tu nejlepší kávu široko daleko. Klasické espresso, lungo, cappuccino, ale i zajímavosti jako affogato se zmrzlinou nebo z Alp známé bombardino. Kdo kofein nemusí, přijde si na pravou horkou čokoládu, čaj nebo třeba punč.

Kávu velmi pečivě vybíráme. Volíme malé pěstitele, dohlížíme na čerstvost zrn, způsob jejich zpracování a pražení, v samotné kavárně pak na stupeň mletí kávy, i na nastavení a čistotu mlýnku a kávovaru. Totéž platí pro čerstvost, kvalitu a vlastní přípravu mléka, protože jen to správně našlehané se snoubí s kávou tak, že vznikne malý chuťový zázrak. Úsměv, který vám taková káva vyloudí na tváři, budeme rádi opětovat. Hlavním důvodem, proč naše kavárna vznikla, je totiž vytvoření co nejpříjemnějšího místa k setkávání lidí.

Kávu se snažíme připravit každému hostovi podle jeho gusta, každý ji má rád jinak. Nejoblíbenější je ale pravděpodobně cappuccino – s našlehaným mlékem nebo lungo – espresso „prodloužené" vodou. Ke kávě servírujeme vynikající a nápadité dezerty od lokálních cukrářek a z měchenické pekárny. V rámci tematických víkendů pak například čerstvé vafle, palačinky apod. Pro malý hlad zapékáme sendviče a panini. Sklenka vybraného vína či prosecca vše příjemně doplní.

V důsledku hygienických opatření v době pandemie jsme zkrátili otevírací dobu na odpoledne, koronavirové okénko je dokořán každý den odpoledne od 13 do 17 hodin. Zásobili jsme se jednorázovým i opakovatelně použitelným vratným nádobím. Káva a dezerty jsou skvělé i s sebou, a v těžkých časech to platí obzvlášť. To příjemné místo k setkávání teď ale chybí…

Text: Ing. MARKÉTA ŠAFRÁNKOVÁ BEJKOVSKÁ

Kandík je tu nejmladší, ale jako by tu byl odjakživa. Nejen výborné latté, zákusky a zmrzlina, ale především obsluha způsobují, že zejména v létě sem chodí mladí – žákyněmi naší základní školy počínaje a rodinami (především maminkami) s dětmi konče, lidé středního věku, i my – senioři. A co více, chodí sem místní, chataři i přespolní třeba až ze Slap. A tak Kandík není jen „obyčejnou" kavárnou, ale stal se místem četných schůzek, a vlastně i místem setkávání generací. A to podle mne rozhodně není k zahození…

častá návštěvnice Květa

POZNÁMKA NA ZÁVĚR:

Vynechali jsme restauraci na Mandátě a Feo včetně Občerstvení U Kukulínka, protože v těchto dnech mění své majitele a zatím není jasné, jakým směrem se bude ubírat jejich budoucí provoz. Nechme se tedy překvapit.

Při přípravě tématu čísla jsme si nenechali ujít povídání se šéfkuchařem pražské restaurace Mlýnec VLADIMÍREM VANÍČKEM. Provedl nás zákulisím zážitkové gastronomie, dozvěděli jsme se, jaká byla jeho cesta od vaření guláše k foie gras a jaké české jídlo nejvíc chutná zahraničním turistům.

PŘÁL BYCH SI ZÍSKAT M

Kdy jste v sobě poprvé objevil zálibu ve vaření?

V mládí jsem chtěl být asi jako každý vesnický kluk profesionálním fotbalistou. Postupem času jsem samozřejmě zjistil, že to asi úplně nevyjde. Když přišlo na to, na jakou školu si podám přihlášku, rozhodl jsem se jít na kuchaře, ale ještě jsem netušil, že u toho vydržím. Už v dětství jsem k tomu měl směšný důvod, a to byl můj strach z toho, že si nenajdu holku, která by uměla vařit, tak jsem to chtěl vzít do vlastních rukou.

Vzpomenete si, co jste doma poprvé uvařil a kolik vám bylo let?

Ano, bylo to právě tehdy, kdy jsem se pro tento obor rozhodl, a chtěl jsem něco sám vyzkoušet. Neměl jsem žádné ponětí o světové gastronomii, takže první, co jsem vařil, byl guláš.

A povedl se?

Myslím, že ano, na guláši není co zkazit. I když dneska bych ho vařil jinak než tenkrát, kdy jsem třeba ještě nevěděl, že cibuli musím restovat hodinu.

Hodinu?!

Ano, cibule určuje barvu a chuť, proto je nutné restovat ji hodinu, další hodinu pak restujete maso. Guláš má být černý, ne červený.

Jaké jsou nejčastější chyby v domácím vaření?

Když se tedy bavíme o guláši, je třeba si udělat čas na přípravu všech ingrediencí, mít dokonale očištěné a odblaněné maso, nakrájet ho na stejné kousky, to samé cibuli. Zahušťovat bramborem, ne moukou. Nebo u krémových omáček klidně smetanu nahrazovat kokosovým mlékem, dá se koupit i na Hradištku u rybníku, kde mají na výběr tři druhy.

Měl jste v dětství nějaké neoblíbené jídlo?

Nesnášel jsem rajskou a tlusté maso. Jakmile tam byl jediný kousek, odmítl jsem sníst celé jídlo. Vadila mi i vůně droždí. Dneska sním (skoro) všechno.

Jak se nakonec stalo, že se z kluka, co zkoušel doma uvařit guláš, stal šéfkuchař vyhlášené pražské restaurace?

Ve druháku jsem se dostal na praxi do pětihvězdičkového hotelu Le Palais, kde jsem po škole nakonec začal pracovat. Zde jsem se učil od šéfkuchaře Radka Šubrta, který byl ze skupiny známých kuchařů z Alcronu. Tehdy poprvé jsem se setkal s vysokou gastronomií, najednou jsem se od polévek, gulášů a omáček dostal k foie gras a lanýžům. Ze začátku mi to nevonělo ani nechutnalo, neměl jsem vůbec rád třeba ústřice, ale postupně jsem se ke všemu projedl. V hotelu Le Palais jsem se během roku a půl vypracoval na zástupce šéfkuchaře, po sedmi letech vaření jsem měl pocit, že už něco umím, postupem času mě tam ale práce přestala naplňovat a chtěl jsem si vyzkoušet něco nového, a tak jsem v roce 2014 přešel do Mlýnce.

Jaká to pro vás byla změna?

V Le Palais byla vysoká gastronomie, ale když přišlo padesát lidí, byl to úspěch. Do Mlýnce chodilo dvakrát tolik návštěvníků. Jsou zde dvě party kuchařů po pěti, střídali jsme krátký a dlouhý týden. Každý má svou sekci – studenou, cukrárnu, přílohy, omáčky a masa. Já jsem začal ve studené sekci, což je to nejjednodušší. Pak jsem přestoupil na přílohy, po roce na omáčky a myslel jsem si, že už tam zůstanu, protože kluci přede mnou pracovali v této sekci třeba 16 let. Brzy na to mi nabídli místo u masa a ryb a já jsem to přijal, protože jsem chtěl jít pořád výš a výš. Když skončil náš šéfkuchař, sledoval jsem, jak hledají nového, a až když odcházel desátý zájemce, kterého odmítli, tak jsem si odvážně o ten post řekl a už jsem tam rok a půl.

S rozmachem sociálních sítí se z jídla stal hotový fenomén, lidé si ho fotí, vystavují na svých profilech. Jak na tento trend reagujete?

Já jsem rád, že se obraz kuchaře změnil z mastného chlapa, který vaří guláš, na člověka, který na talíři vytvoří umělecké dílo. V Mlýnci využíváme efekty, které z jídla dělají zážitek. Nejprodávanější předkrm je uzený tatarák, který zaudíme udící pistolí, zaklapneme skleničkou a když to host otevře, vyvalí se před ním uzený kouř. Nebo když přineseme dezert se suchým ledem, valí se po celém stole mlha, každý si to fotí a natáčí. Nabízíme zážitkovou gastronomii, hosté mají výhled na osvětlený Karlův most, k tomu hraje pianista, má to ohromné kouzlo.

Co z české kuchyně nejvíc chutná zahraničním turistům?

Jednoznačně kachna. My ji v Mlýnci podáváme sedm hodin konfitovanou v sádle, s kroketou a červeným zelím. Ale nepředstavujte si klasickou úpravu zelí, my ho zpracováváme čtyřmi způsoby, uděláme z něj „pogi", pyré, pěnu a prach. Vykrajovátkem si uděláme ze zelí krásná kolečka „pogi", polovinu z nich rozvaříme klasicky se solí, pepřem, cukrem, jablkem, jablečným džusem, octem a skořicí a z toho vymixujeme hladké pyré. Druhou polovinu odšťavíme, fresh ochutíme úplně stejně a odpad, který zbyde, nasušíme a uděláme z něho prach. Brambory osolím a opepřím, udělám z nich válečky a zamrazím. Pak je obalím v panku, což je bílá strouhanka z větších kousků bílého chleba a když se usmaží, udělá takové šupiny. Kachnu kon-

fituju sedm hodin na 85 °C, nechám ji v sádle vystydnout a až druhý den vyloupnu kost, dopeču ji 15 minut v troubě, aby se udělala křupavá kůžička, a usmažím kroketu. Ochucený fresh z červeného zelí zahřeju, dám do něj trochu xantany, což je potravinářská guma, která to zahustí, přendám do šlehačkové bomby a můžu servírovat. Na talíř dám kachnu, kroketu, na ni dám tři puntíky z pyré, poskládám pogi, okolo stříknu pěnu a navrch naskládám bylinky.

Připadá mi, že jedno jídlo vaříte i několik dní…

Ano, všechno musí být připravené dopředu, veškeré naše kroky jsou naplánované a hotové na další den, kdy se jídlo servíruje. V kuchyni je kolikrát takový stres, který nedokážu k ničemu přirovnat.

ICHELINSKOU HVĚZDU

Jaký je dopad koronavirové pandemie na restauraci Mlýnec?

Úplně obrovský a stále se bavíme o tom, jestli vůbec přežijeme. Rok 2019 pro nás byl rekordní v návštěvnosti i obratu, Mlýnec byl jednou z nejlépe vydělávajících restaurací v Praze, nikdo si neuměl představit, že by nás mohlo něco zastavit. Sice se snažíme něco dělat, například rozvážíme jídlo, ale to nám pomáhá maximálně v tom, abychom se udrželi v povědomí lidí.

Kde berete inspiraci při vymýšlení nových jídel?

Pro mě je velmi důležité sledovat světové trendy. Mám na instagramu všechny šéfkuchaře světa, největším vzorem je pro mě Jan Hartwig z Mnichova, který má tři michelinské hvězdy. Měl jsem dokonce možnost jeho restauraci navštívit, podívat se do kuchyně a jeho styl je přesně to, jak bych si jednou představoval chod své vlastní restaurace. Jeho podnik má kapacitu 22 lidí, menu se skládá z šesti nebo devíti chodů. Líbí se mi jeho kombinace, preciznost, čistota. Jeho talíře jsou umělecká díla.

Jak byste charakterizoval svoji kuchyni?

Snažím se o to, aby naše kuchyně v Mlýnci byla sezónní a trendy, s blížící se zimou zařazuji suroviny, jako je zázvor, med, křen, začíná sezóna zvěřiny. Líbí se mi, že nejsem ničím vázaný, ale chci, aby to dávalo smysl.

Jak vypadá váš běžný pracovní den?

Když je třeba, jdu ráno nakoupit na trhy, přijdu do práce, projdu s kluky, co nás ten den čeká. Ptám se, kdo potřebuje s čím pomoci, například připravit ryby, což dělám rád, objednávám suroviny, také zkouším vařit nová jídla, nové kombinace, protože každý měsíc představuji nové menu, které potřebuje propagaci, objednávají se fotografové a novináři, kteří jídlo zrecenzují. Večer, když je velký spěch, zůstávám na výdeji a pomáhám kompletovat jídla. Jako šéfkuchař mám větší zodpovědnost, ale zažívám méně stresu, protože nejsem pod časovým tlakem, nemám už žádnou sekci, kde musí být do otevření restaurace všechno připravené. Kolikrát jsem dříve totiž svoji práci na sekcích nestíhal a nebyl nikdo, kdo by mi pomohl. Během výdeje od pěti do jedenácti jsem se nestihl ani napít nebo si zajít na záchod. V takovém stresu jsem pracoval několik let, hodně jsem zhubl, ale dělal jsem to rád. Myslím, že i to mi pomohlo získat nynější post.

Jaký je váš další cíl?

Udělat z Mlýnce nejlepší restauraci v Praze, což nebude snadné, protože Praha je v současné době na vysoké gastronomické úrovni.

Jak se posuzuje, kdo je nejlepší?

Naším měřítkem je Tripadvisor, mezinárodní žebříček restaurací z celého světa, kam píšou recenze návštěvníci a turisté, a je důležité být vysoko, protože to přináší další zákazníky.

Láká vás usilovat o získání michelinské hvězdy?

Já osobně bych si ji přál jednou získat. Ale je to dlouhá cesta a nemyslím si, že získat ji v Mlýnci je vůbec možné. Pro české restaurace obecně je mnohem těžší ji získat, protože michelinští komisaři nás považují za východní zemi. Proto ji mají pouze dvě české restaurace, které mají kapacitu 30 míst, 8 kuchařů a perfektní servis. Mlýnec má 5 kuchařů na 150 hostů denně a pořád je plno, tak proč toho na druhou stranu nevyužít a slušně nevydělávat. Rád bych ale získal i nižší ocenění, a to být aspoň v michelinském průvodci, což znamená, že o vás vědí a sledují vás.

Chtěl byste mít jednou vlastní restauraci?

Sám bych do toho nešel, ale kdyby mě někdo oslovil, že otevřeme restauraci, on ji bude finančně zajišťovat a já dám svoje know-how, bylo by to pro mě zajímavější. Přemýšlím i nad tím, jaké by to bylo mít restauraci na Hradištku a zda by ji lidé vůbec přijali. Vždycky totiž musíte svoji nabídku podřídit lidem. Jídelní lístky většiny místních restaurací jsou už X let pořád stejné, neobjevují se tu žádné trendy, sezónnost, ale zároveň chápu, že kdyby třeba na Pervidle přestali vařit vrabce a smažák, lidi si tato jídla budou žádat.

Vladimír Vaníček se narodil v roce 1988 v Benešově. Vyučil se kuchařem a 7 let pracoval v hotelu Le Palais. Od roku 2014 působí v restauraci Mlýnec u Karlova mostu, kde rok a půl zastává post šéfkuchaře. Pod jeho vedením byla restaurace zařazena do průvodce „Nejlepší restaurace oceněné Zlatými lvy 2020" od nakladatelství TopLife Czech. Od narození bydlí na Hradištku, s partnerkou Sárou vychovává 9měsíčního syna Filipa.

V.V. s autorem Gastromapy Lukášem Hejlíkem

Kdybyste měl vyrazit do nějaké místní restaurace, kam by to bylo a co byste si dal?

Všichni vaří klasiku a kdybych měl hlad, tak bych si vybral všude. Dal bych si i smažený sýr, protože vím, co můžu očekávat. Kdyby se ale na jejich jídelníčku objevilo například Vitello tonnato, asi bych jim to nevěřil. Místní restaurace mají své kouzlo a rád si do nich zajdu hlavně na pivo.

Děkuji za rozhovor.

Rozhovor zaznamenala LUCIE HAŠKOVÁ

DISTANČNÍ VÝUKA?

S pobavením sleduji všemožné příspěvky, články, názory kolegů, rodičů i dětí, ve kterých všichni rozmanitým způsobem popisují povětšinou své vlastní zkušenosti (také rozmanité). Některé mě opravdu velmi baví! Například taková Laďka Němgešová musela být v minulém životě učitelka. Její dokonalou scénku si pouštím pokaždé, když mě dobrá nálada opouští. No a jak je to tedy u nás na Hradištku? Mohu popisovat jen svou vlastní zkušenost a ráda se o ni podělím.

Nabyté jarní zkušenosti se všichni snažíme postupně doplňovat a zdokonalovat, takže je z mého pohledu on-line výuka v mé třídě teď plynulejší a jistě i efektivnější. Není zdaleka dokonalá, je diametrálně jiná než přímá práce ve škole a všichni bez výjimky se těšíme na návrat do lavic. Ale když už to tak musí být, budu hledat to dobré. Mám obrovskou výhodu, protože čtvrťáci už bravurně zvládají

kamery i mikrofony, takže odpadly prostoje, neruší nás nepříjemné zvuky, zvládají zároveň poslouchat, psát do chatu a ještě si užít legraci. Požádala jsem je, aby se pokusili porovnat naše učení na jaře a nyní. V drtivé většině jsou teď spokojenější, protože se sice u monitorů scházíme víc, ale zároveň pravidelně podle rozvrhu každý den, a protože pracujeme společně, odpadá nemalá část samostatné práce, což leckde šetří čas i nervy rodičům. Z názorů dětí (necenzurovaně) vybírám:

- Vyučování na podzim se mi líbí víc, protože online hodin je více a jsou delší a tím mi látku vysvětlují učitelé a ne rodiče.
- Podzim je pro mně lepší proto, že děláme věci na videokonferenci.
- Na jaře se mi nelíbilo to, že jsme se nemuseli připojovat. A někdo se kvůli tomu nepřipojoval. A na podzim mi nic nevadí. Nic mě nenapadlo.
- Mně se více líbilo jarní vyučování a to z důvodu, že to byla pro mě novinka.
- Vyhovuje mi tento školní rok. Protože v tom není takový zmatek a vidím více spolužáků než na jaře. Víc mě baví online výuka než dělat úkoly sama.
- Máme více hodin než dříve.
- Máme více předmětů.
- Máma není doma (někdy ano).
- Nelíbí se mi, že máme více hodin než dříve (ale to bych měl ve škole více).
- Těším se, až půjdeme do školy.
- Teď se mi to líbí víc, protože vidím všechny spolužáky. Na jaře se mi to tolik nelíbilo, protože jsme se neviděli všichni. Nejraději bych byla ve škole.
- Myslím si, že bylo lepší na jaře, že jste nám ty úkoly posílala, ale na téhle době je dobré, že vám to nemusíme posílat, protože si to kontrolujeme na videokonferencích.
- Budu muset být doma sama. Umím lépe pracovat s počítačem a přijde mi, že se více učíme při videokonferenci. Stýská se mi po kamarádech.
- Podzimní: o mnoho lepší, víc předmětů, a hlásíme se všichni. Nemusím dělat tolik domácích úkolů. Vše stíhám při vyučování. Jsem spokojenější.
- Jarní výuka se mi líbila, protože rodiče byli doma.
- Nejraději bych už byla zpátky ve škole.
- Na distanční výuce se mi nelíbí, jak se to seká, ale líbí se mi to, že se alespoň vidíme.
- Je to jiné tím, že vstávám dřív a vyhovuje mi to, takže je to mnohem lepší než před tím. Nemusím nikam chodit. Můžu zůstat v pyžamu. Jíst o přestávkách pokaždé jinou věc. Je mezi tím velký rozdíl v dobrém.
- Jarní výuka se mi líbila víc kvůli počasí.

Za dobré tedy považuji to, že to děti vidí podobně jako já, což potvrzuje, že v každé době se dějou i dobré věci. A není jich málo i mimo školu. Místo televize vidím ochotné sousedy, jak krásně vyčistili břehy našeho potoka nebo jak upravují okolí naší kapličky (a moc jim za všechny Pikováky děkuju), vidím, jak si Medník bez ohledu na cokoliv zase spolehlivě nasadil svůj úžasně barevný podzimní kabát, vidím spoustu výletníků, kteří se k nám přijedou posadit na louku, projít podél řeky a přistoupí i na to, že se tu všichni i v roušce s úsměvem v očích zdravíme, prostě – hezká sobota.

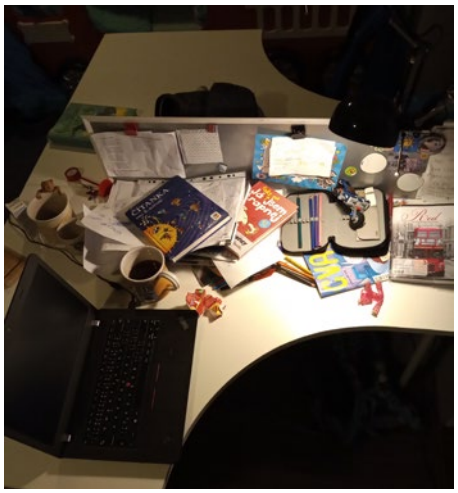
Ale nejen u nás se dají najít věci radostné. V Pelhřimově se rozhodli za každé nově narozené miminko vysadit strom. Není to krásný nápad? Anebo – sváteční pořad Českého rozhlasu, ve kterém František Novotný nádherně vyprávěl o Pražském hradu, o napínavé cestě šestnáctimetrového mrákotínského obelisku do Prahy a také pouštěl vyprávění Františka Nepila, které bylo natolik povzbudivé, že bych ho přála slyšet všem. Pomohlo mi to utvrdit mé odhodlání dál kolem sebe hledat všechno dobré, dokud se i čísla neumoudří.

Text: Mgr. JANA CHADIMOVÁ

UŽ NECHCI BÝT TELEVIZNÍ HLASATELKA

Jako malá holka jsem chtěla být televizní hlasatelka. Mým vzorem byla Saskia Burešová. A ejhle, ono se mi to splnilo! Každé ráno v 8.00 zahájím „svoje televizní vysílání" – pozdravím malé diváky u obrazovek a už vesele hlásím.

Ale žijeme ve třetím tisíciletí a technika se posunula, takže mám tu výhodu, že mi diváci i odpovídají. Tuhle výhodu chudák Saskia neměla. Já hned vidím a slyším, že své malé diváky už nudím, unavuji, mohou mi ihned odpovědět, že se těší, až mě vypnou a půjdou si hrát. Navíc mám s diváky mnohem užší kontakt, než má Saskia – vidím, co snídají, jaké mají pyžamko, jestli mají doma uklizeno (a diváci samozřejmě vidí i jestli mám uklizeno já). Také mám šanci lépe proniknout do jejich duší, když nahlédnu do chodu jejich domácnosti, všechno vidím! Třeba... někde se nevypíná televize ani při on-line výuce, někde se luxuje přímo pod psacím stolem diváka, někde se nahlas vymýšlí nákupní seznam, bouchají hrnce, radí se výsledky. Jojo, je to smůla, když se mikrofony a kamery zapomenou vypnout v nevhodnou dobu. Ale zároveň nás to – učitele, žáky i rodiče – tak nějak lidsky sbližuje. Ale už vím, že nechci být televizní hlasatelka. Když, tak jen rozhlasová.

Text a foto:
Mgr. JARMILA DVOŘÁKOVÁ

REPORTÁŽ Z NULTÉHO ROČNÍKU

Problém s nedostatečnou kapacitou mateřské školy se táhl už od roku 2007. Rychlý nárůst počtu obyvatel způsobil, že se do školky opakovaně nedostávaly tříleté ani čtyřleté děti. Se zřízením přípravného ročníku v základní škole se tak po letech letos poprvé podařilo uspokojit všechny zájemce o mateřskou školu.

Za tímto řešením stojí především nápad a velké úsilí ředitele ZŠ Ondřeje Hynka, jeho otevření umožnila přístavba základní školy, a tím pádem navýšení její kapacity. Nicméně nejde o řešení trvalé, ale pouze do té doby, dokud bude ve škole místo. Zajímalo nás, jak to v takové přípravné třídě chodí, čím se liší od režimu mateřské i základní školy a jak tento model přijaly děti samotné.

Předškoláky včetně dětí s odkladem školní docházky dostala na starost zkušená vychovatelka a asistentka pedagoga s odpovídající kvalifikací předškolní pedagogiky Radka Krupičková. Při povídání s ní je vidět velké nadšení, zapálení a nová osobní výzva. „Mám pocit, že jsem tuto práci dostala za odměnu," říká s úsměvem. Výhodu pro práci s dětmi a jejich přípravě na nástup do první třídy vidí hlavně v tom, že ve třídě je pouze 15 dětí, ve školce by jich bylo o deset víc, a ještě věkově smíšených. Děti se učí formou hry, sezení v lavicích střídají s pohybem. Škola nakoupila spoustu nových učebních pomůcek, velké množství pomůcek vytvořila sama Radka. Dětem se střídají tematické bloky, každý čtvrtek mají řečovou výchovou se speciální pedagožkou Z. Brožovou. „Odstranění řečových vad je ale stále třeba řešit v logopedické poradně a procvičovat logopedická cvičení s dětmi je především úkol pro rodiče," upozorňuje Radka.

Po obědě chodí děti z přípravky do družiny s ostatními školáky. Na spíše řečnickou otázku, zda jim nechybí tradiční polední odpočinek na lehátku, jaký by musely absolvovat ve školce, odpovídá Radka bez zaváhání: „Odpolední spánek bych brala hlavně já!"

Naše povídání přeruší děti, které se právě vrací z oběda. Nedá mi to a zeptám se i jich, jak se jim v přípravné třídě líbí. Vypadají nadšeně, nejčastěji odpovídají, že se jim líbí nové hračky, ale shodují se také v tom, že jim chybí školková zahrada, která byla velká, a hlavně tam byly houpačky a kolotoče. Inu, ještě je pořád co vylepšovat…

Text: LUCIE HAŠKOVÁ

JSME TADY

Zatímco vládní nařízení přerušilo činnost různých typů škol, mateřinky jedou dál. V naší mateřské škole máme poměrně mladý tým učitelek i kuchařek, proto musely některé z nich zůstat doma se svými dětmi. Způsobilo nám to personální vichřici.

K dnešnímu dni 27. října nám běží provoz ve dvou třídách. Děti jsou do nich rozdělené přibližně napůl. Rodiče se tak mohou dál věnovat svému zaměstnání. Upřímně řečeno, děláme, co můžeme, abychom tuto divnou dobu překonali s optimismem a ve zdraví. A není to vůbec jednoduché.

Z fotek je vidět, že děti jsou v pohodě a barevný podzim si užívají. Nadále ve školce cvičíme, zpíváme, tvoříme a chodíme ven.

Moc děkuji všem, kteří to zvládají v poklidu. Zaměstnancům školky i rodičům.

Text:
MAGDA BÍLKOVÁ,
ředitelka MŠ

TADEÁŠ A ANETA KRÁSOVI

Když čtrnáctiletý Tadeáš a jeho šestnáctiletá sestra Aneta čelí únavě a vyčerpání po tréninku nebo psychickým tlakům a konfliktům spojeným s tančením, napadá je častokrát, zda to mají zapotřebí. Když si odpočinou a vyspí se, tak si zas a znovu uvědomují, že tanec je jejich život.

Usměvavé, komunikativní, zdravě sebevědomé děti navštěvují osmileté gymnázium Jiřího Gutha-Jarkovského v Truhlářské ulici v Praze – Aneta je v kvintě, Tadeáš v tercii. Než Aneta nastoupila sem, chodili oba na hradištskou základní školu (a okamžitě zdůrazňují, že zde byli spokojení). Momentálně absolvují stejně jako všichni žáci českých škol vzdělávání na dálku, což paradoxně především Tadeášovi vyhovuje. Jeho současná taneční partnerka totiž bydlí ve Zlíně a díky distanční výuce ani při několikadenní tréninkové návštěvě u její rodiny nezameškává Tadeáš školu.

Oba sourozenci tančí od malička. „Začala jsem tančit v pěti a od té doby jsem nic jiného nedělala. Táta tenkrát přinesl video s irskými tanci a to se mi hrozně líbilo. Dodnes si pamatuju, jaké měla ta tanečnice šaty. Začínala jsem v klubu KAT Zbraslav, kde jsem také později našla partnera, Adama Klápu, se kterým tančím už osm let. Nyní jsme v TK Maestro na Pankráci.“ Když se vyptávám na nějaké další koníčky, ukazuje se, že tanec si žádá veškerý její čas i energii.

Tadeáš se dostal k tanci díky sestře, „protože jako malý jsem byl strašný opičák. Když začala Anet tančit, tak já jsem chtěl taky. V klubu mě nakonec vzali již ve čtyřech letech, protože dobře slyším hudbu – asi po tátovi, který je muzikant. Poměrně brzy jsem tam našel partnerku Štěpánku, se kterou jsem tančil sedm let, ale nedávno jsme se rozpadli – přerostla mě.“ V tanečním sportu v tomto věku častý problém.

Četnost tréninků

Tréninkové nasazení sourozenců záleží na tom, jestli se právě připravují na mistrovství, nebo ne. „Když je klasický režim bez koronaviru, tak máme tak 5 tréninků a o víkendu jedeme na soutěže. Takže máme maximálně den volno,“ říká Tadeáš. Aneta doplňuje: „Tréninky se dělí na lekce vedené trenéry, na semináře (tančí tam více párů najednou) a na části, kdy tančíme sami. Začínáme ve čtyři a končíme kolem deváté. Když jedeme do zahraničí, přicházíme i o jediný volný den. Třeba když jsme loni letěli do Osla, tak jsme odlétali v pátek, o víkendu byla soutěž a vrátili jsme se v pondělí – to jsme ještě stihli i trénink. Druhý den jsme letěli do Rigy na soustředění a vrátili jsme se v pátek. A o víkendu jsme se učili, co jsme zameškali ve škole. Učení si taháme vždycky s sebou.“

Nic z toho by se nemohlo uskutečnit bez obětavé maminky, která jim dělá „servisní tým“ a užívá si možnost trávit se svými (pomalu odrůstajícími) dětmi tolik času – doprovází je totiž zatím i na většině cest. „Máme velkou výhodu, že mamka zajišťuje jídlo. Vstává brzy a „krabičkuje“. Chystá snídani do auta, dopolední svačinu, odpolední svačinu a večeři. Protože trénink končí pozdě, tak se v autě vždycky najíme a doma se pak do půlnoci učíme,“ popisuje Aneta.

Finanční nároky

S tancem je neodmyslitelně spojená i finanční zátěž pro celou rodinu. Maminka to potvrzuje: „Mám pocit, že platíme pouze tancování, že nemáme peníze ani čas na opravy domu. A abychom si někoho zaplatili, na to nezbývá. Všechno vrážíme do tancování dětí. Ale dokud je to baví, tak to budeme dělat, protože je to posouvá dál, mají v tom smysl života.“ Aneta dodává: „Kdybych netančila, tak bych neměla tak dobrou a odolnou psychiku, protože kromě fyzické náročnosti musím čelit i psychickým tlakům, které mě zpočátku rozhazovaly, ale teď už je zvládám.“

Navíc se oba pohybují hodně mezi staršími tanečníky a i to je rozvíjí, shodují se. Tyto aktivity je přivedly i k větší samostatnosti a také ovládají komunikaci v angličtině.

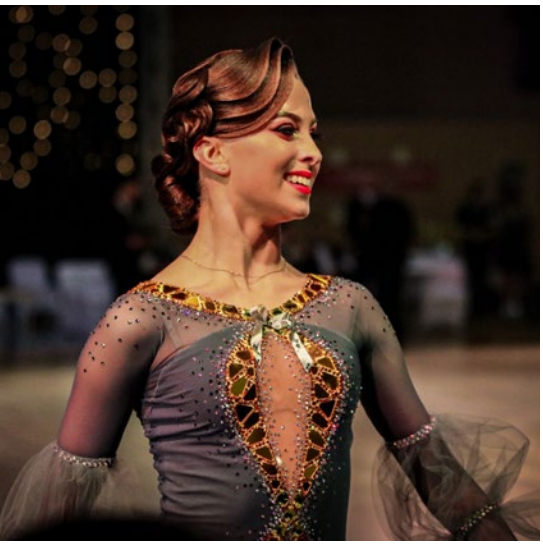
Nemalou položkou v rozpočtu představují šaty a boty, u dívek ještě líčení a česání. Šaty Anetě navrhuje trenérka, šije švadlena a maminka je dozdobí – to je na šatech ta nejdražší položka. Většinou potřebuje na jednu sezónu dvoje šaty na standard a dvoje na latinu. Styling si umí Aneta zajistit již sama – včetně make-upu, malování a „hnědění“ speciálními krémy, pudry či spreji. Účesy obstarává maminka. Na důležité soutěže ale musí být vše dokonalé a objednává se zahraniční stylistka. „Kdybych měla jít na parket a věděla bych, že mám ošklivé vlasy a nepovedený make-up, tak bych nezatančila dobře. Ale jakmile se cítím přenádherně, tak se hned tančí líp a je to úplně jiné,“ potvrzuje Aneta.

S chlapci je to mnohem jednodušší – Tadeášovi stačí na latinu několik košilí, s jejichž vymýšlením mu pomáhá trenérka. Sladění s partnerkou se tolik neřeší, jedná se spíše o detaily typu barva knoflíků. Na standardní tance má na sezónu jeden oblek. Zatím nenosí frak, protože ten tanečníky opticky zkracuje. „Letos nám ale Tadeáš udělal čáru přes rozpočet – na únorové mistrovství měl ušitý nový oblek, odtančil v něm jednu soutěž, pak všechno skončilo a teď v září se ukázalo, že se

nám do obleku nevejde," směje se maminka. „Různě mi to povolili a zvětšovali, ale stejně jsem to měl sevřené a úplně jsem se dusil, takže jsem vždycky vyběhl z parketu nadechnout se," líčí Tadeáš.

Dopady pandemie

A jak tréninky probíhají nyní v době epidemie a uzavřených sportovišť? „Máme vyklizený celý obývák a partneři jezdí sem za námi. Oni nemají tak velký prostor jako my. Ale není to plnohodnotný trénink," dodávají společně. Počátkem září ještě proběhlo Mistrovství České republiky v deseti tancích v Kojetíně (přesunuté z března). Aneta s partnerem se umístili na 5. a Tadeáš s partnerkou na 6. místě ve svých kategoriích (Mládež a Junior II). Aneta si však nejvíce váží svého umístění z únorového Mistrovství ČR ve standardních tancích v kategorii do 21 let, kde obsadili 4. pozici., a dále výsledku na loňské podzimní soutěži ve Vídni, kdy se mezi dospělými páry probojovali mezi nejlepších 48. Tadeáš je nejpyšnější na své loňské umístění na mistrovství ČR – ve standard-

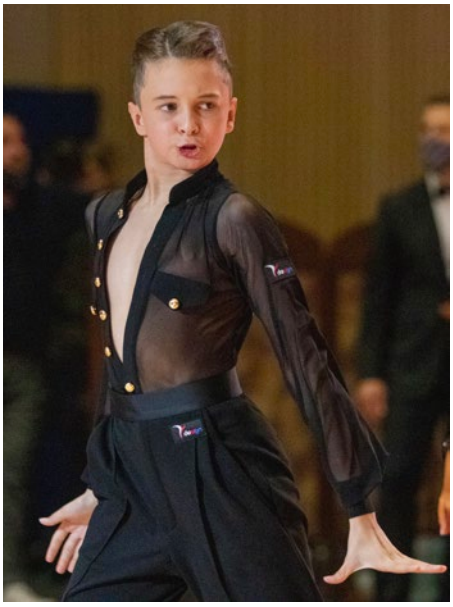
ních tancích skončili na 2. a v deseti tancích na 3. místě.

Ve škole se oběma sourozencům daří. „Musíme se oba snažit mít dobré známky, protože jinak by nás učitelé nechtěli pouštět na soutěže a na tréninky. Mamka by ani nestihla nás kontrolovat," shodují se. „Já jsem jim řekla, že je vlastně jedno, jaké budou mít známky, když uvidím, že se snaží a že školu neflákají. Udělala jsem ústupek se známkami a oni se snaží." Tadeáš upřesňuje: „Ať dostanu jakoukoliv známku ve škole, musí mamka vědět, že jsem se na to učil a že tu látku chápu. Mám ale kamarády, kteří se sice učili, rodiče to vědí, ale když dostanou špatnou známku, tak je rodiče seřvou a seberou jim všechny věci."

Radost z tance i cestování

Taneční sport je sice fyzicky i psychicky náročný, ale přináší i nezapomenutelné zážitky – s velkým zaujetím a láskou mluví oba nejen o pocitech spojených s tancem, ale také o vášni pro cestování, kterého si při výpravách na nejrůznější soutěže a soustředění užívají vrchovatě. Nejraději mají létání, které se jim zatím neomrzelo. Z navštívených míst je velmi oslovilo například předvánoční Oslo, o němž hovoří oba s nadšením.

A jaké mají plány? Aneta je zaměřená spíše humanitně a líbila by se jí psychologie, obává se však svého vciťování do problémů pacientů – neuměla by prý práci oddělit od svého života. Protože je Aneta ve věku pro tanečnice citlivém, a navíc i její taneční partner je spíše drobné konstituce, hlídá si každý gram. Hodně se zabývá vyváženou stravou, pro zábavu si zkouší vymyslet i uvařit nízkokalorické sladkosti, a proto jako jednu z možností budoucího profesního uplatnění zvažuje studium FTVS – zajímá ji spojení sportu a zdravého stravování. Oba se chtějí každopádně tanci věnovat co nejdéle, ale nespoléhají se na něj coby na svou budoucí jedinou profesi. Aneta říká: „Vím, že chci závodně tančit a zároveň učit tancovat, ale rozhodně se tím nechci živit. Uživí se tím jenom desetinásobní mistři světa." Tadeáš doplňuje: „Ti jsou pak hodně žádaní a mají kalendář plný několik let dopředu." Tadeáš

je orientovaný spíše technicky, ale daleko do budoucnosti zatím nehledí, o své další taneční kariéře se bude rozhodovat podle výsledků. Přejeme oběma, aby se jim i nadále dařilo.

Text: Mgr. KLÁRA BUDILOVÁ

SETKÁNÍ JUBILANTŮ

Vážení jubilanti, kteří jste oslavili nebo ještě oslavíte v letošním roce své významné životní jubileum, po zralé úvaze jsme letos od jeho listopadového uspořádání ustoupili z pochopitelných důvodů. Budeme si opravdu moc přát, aby bylo na jaře lépe a aby nám celková situace umožnila připravit pro vás v náhradním termínu takové posezení, na kterém nebudeme muset sedět dva metry od sebe, povídat si přes roušku nebo trnout, aby všechno dobře dopadlo. Děkujeme vám za pochopení.

Organizační tým Sboru pro občanské záležitosti
Foto: Hedvika Ježková-Czurdová

VÍTÁNÍ OBČÁNKŮ

Poslední letošní vítání občánků proběhlo 27. června ve společenském sále ČMSCH. Sešlo se osm dětí ve vyrovnaném počtu čtyř kluků a čtyř holek. Podzimní setkání bylo odloženo na dobu, která bude pro společenská setkání příznivější.

Astrid Benediktová	**Tomáš Čížek**
Karolína Dubská	**Vojtěch Kubiš**
Emma Trachtová	**Eliáš Smička**
Hana Zirklerová	**Jindřich Zloch**

Nepřišli **Adam** a **Samuel.**

ÚČAST V SOUTĚŽI KNIHOVNA ROKU

Události letošního roku mají negativní dopad i na chod knihoven. Nicméně – v záplavě omezení a zákazů se přihodila jedna souhra náhod, díky které si naše knihovna prožila jeden radostný příběh, o který se s vámi chceme podělit.

Byli jsme oceněni jako nejlepší obecní knihovna Středočeského kraje. Jak k tomu došlo? Každý rok se vyhlašuje Knihovna roku. Do soutěže knihovny nominuje jejich nadřízená knihovna, v našem případě Regionální knihovna Jana Drdy v Příbrami. Může však přihlásit jen tu knihovnu, jejíž zřizovatel se zároveň účastní soutěže Vesnice roku. Obec Hradištko se této soutěže nezúčastňuje, proto se ani knihovna dosud do soutěže nezapojila. Letos byla z důvodu pandemie soutěž Vesnice roku zrušena, na rozdíl od soutěže o nejlepší knihovnu. Knihovny tak mohly být nominovány zcela bez omezení.

Dost dobrá knihovna?

„Hned vás navrhujeme," zavolali z Příbrami a mě zachvátila panika. Je naše knihovna dost dobrá? Bude se tu středočeské komisi líbit? Najednou jsem prostor knihovny viděla úplně jinýma očima. Některé police přeplněné, chybí popisky naučné a dětské literatury, u zdi nahromaděné knižní dary, které čekají na obalení a zapsání… Bylo potřeba odstranit všechny resty a mít knihovnu „špígl nýgl". „Proč to všechno děláš?" ptal se mě kolega z obecního úřadu, když pozoroval, jak rozvážím kvanta vyřazených knih a nevyužitých darů od čtenářů do pražských knihobudek. „Ty vůbec nejsi soutěživý typ," nerozuměla jsem zase já jeho nechápavému výrazu.

Nastal den D, přijela komise, jež měla vybrat z pěti regionů jednu knihovnu, kterou nominuje za Středočeský kraj do celostátního finále. Připravila jsem si pro ně prezentaci všech aktivit, které se v knihovně konají, poté následovala záplava otázek, od dotazů na výši částky na nákup knih, zájem o novou službu půjčování e-knih, až po zamyšlení nad tím, čím si vysvětluju, že stoupající počet čtenářů a návštěvníků, který odráží celorepublikový trend, jde ruku v ruce se stoupajícím počtem výpůjček, což se ve většině knihoven nedaří. K mé velké radosti jsem za několik dní obdržela z Příbrami zprávu, že naše knihovna bude reprezentovat Středočeský kraj ve finále. Komise měla pouze jedinou výtku a prosbu o úpravu vstupní chodbičky, jejíž dlaždičkovo-trubkový vzhled ještě dokládal původní využití prostoru, a sice laboratoř pro práci se spermatem plemenných býků.

Kdo mohl, pomohl

O letních prázdninách začalo další kolo opatření, která měla dovést projekt „Dokonalá knihovna" k cíli. A tak se literatura pro dospělé dočkala piktogramů označujících žánry, holou zeď zaplnila výstava veselých obrázků výtvarnice Jany Chroustové, uživatelé sociálních sítí se začali o dění v knihovně nově dozvídat kromě facebooku i na instagramu, a hlavně – proměnila se vstupní chodbička. Ráda bych poděkovala všem, kteří se nechali strhnout mým nadšením pro věc – P. Řepovi za to, že zdarma zrenovoval stojan na časopisy, T. Tichému za to, že zdarma vytvořil tabuli s přehledem piktogramů, P. Svobodovi za to, že zdarma vytiskl popisky žánrů na regály, P. Dorčákové a J. Gergelovi za poskytnutí prostoru a pomoc při přestěhování všeho, co by bylo potřeba schovat do skladu, který však v knihovně chybí, a především mým rodinným příslušníkům za pomoc při úpravě a věšení závěsů a rolet, instalaci výstavy a polepení stovek knih piktogramy. Poslední tečkou byla snaha odvést pozornost od letitých vchodových dveří, což byl úkol pro ženu s tvůrčím duchem – chopila se ho Miluška Švédová a vytvořila nádhernou dekoraci z knih a květin, kterou jsme umístili nade dveře. Bylo hotovo.

V ohlášený termín dorazila pětičlenná komise. Kromě ní ještě metodička z regionálního oddělení z příbramské knihovny a krajský metodik z vědecké knihovny Kladno, který spolurozhodl o nominaci naší knihovny za kraj. Za zřizovatele byla po celou dobu

návštěvy komise přítomná naše paní starostka. Členové komise se zdrželi přesně hodinu a půl. Zapsali si spoustu poznámek, měli řadu dotazů. Prozradili, že v letošním ročníku je největší konkurence, a tudíž bude těžké vyhrát. Pro nás byla výhrou už nominace za Středočeský kraj. I tak jsme se těšili na 7. října na slavnostní vyhlášení v Zrcadlové kapli v Klementinu, které však bylo kvůli stoupajícímu počtu nakažených přesunuto na konec listopadu, a nakonec úplně zrušeno. Knihovna roku byla vyhlášena pouze písemně a my jsme to nebyli. Ale žádné zklamání se nekonalo, i tak za to veškeré úsilí a další vylepšení knihovny stálo…

Text a foto: LUCIE HAŠKOVÁ

KNIHOVNA V DOBĚ PODIVNÉ

Zahájení podzimní sezóny v knihovně přineslo nové možnosti pro trávení volného času napříč všemi generacemi. Novinkou měl být nový kurzu pro seniory – trénování paměti. Z iniciativy maminek na mateřské dovolené, které chodily jednou měsíčně do klubu pidičtenářů, byla otevřena každý týden ve středu od 10 do 12 hodin pidiherna.

Slibný rozjezd aktivit, několik vydařených setkání se školáky, vysoká návštěvnost a očekávané večerní besedy se zajímavými hosty byly přerušeny Vy-víte-čím. Řada předvídavých čtenářů se zásobila knihami na delší dobu. Přesto se nabídnutá služba na donášku knih dočkala velkého ohlasu, a tak při odpoledních procházkách mačkám zvonky, podávám přes plot knihy a pod rouškou oplácím spokojené úsměvy. Za listopad jsem obešla na 40 domácností, některé i opakovaně, protože knihy s velkým počtem rezervací jdou z ruky do ruky. Absolutně nejžádanější je nová detektivka M. Klevisové Drak spí, která se po zařazení do fondu dočkala během jediného odpoledne hned pěti rezervací. Nyní ji čte už čtvrtá nedočkavá čtenářka, což by za běžného chodu knihovny ani nebylo možné. To však nic neměnilo na tom, že jsem se nemohla dočkat, až čtenáři budou moci opět do knihovny. Až provalí svým hlaholem hrobové ticho, rozvíří prach, který tu nepozorovaně usedá, děti naskáčou do sedacích vaků, rozklapají staré psací stroje a pořádně to tu rozdivočí!

Text a foto: LUCIE HAŠKOVÁ

CENTRUM SOCIÁLNÍCH SLUŽEB HVOZDY, o. p. s.

Pobytové sociální služby patří k nejdéle provozovaným službám naší společnosti. Již od roku 1995 provozujeme službu Týdenní stacionář, ke které jsme v září 2012 zaregistrovali ještě tzv. odlehčovací službu. Obě pobytové služby jsou určeny pro osoby s lehkým a středně těžkým mentálním postižením a osoby s kombinovaným postižením. Odlehčovací služba je navíc určena i pro osoby se zdravotním postižením.

Obě služby jsou poskytovány v areálu Hvozdů v zalesněném prostředí mezi Masečínem a Hvozdnicí. Areál je bezpečný a velice dobrý pro nácvik samostatného bydlení, pohybu a orientace v terénu. Samotný pobyt je zajišťován ve čtyřech domcích typu OKAL, které jsou vybaveny vlastní kuchyňkou, jídelnou, sprchou a WC, obývacím pokojem s veškerým vybavením a několika ložnicemi. Ve všech domcích je zaveden internet, který mohou naši uživatelé využívat. Dále jsou v areálu k dispozici objekty dílen se zázemím, venkovní bazén, hřiště či venkovní posezení s ohništěm. Součástí je také hlavní budova, ve které uživatelé našich služeb mají jídelnu, společenskou a relaxační místnost.

Týdenní stacionář

Tato sociální služba se snaží vytvořit uživateli příjemné, bezpečné a podnětné prostředí, které mu umožní kvalitně trávit svůj čas. Cílem je udržovat, získávat a rozvíjet sociální návyky a dovednosti uživatelů a umožnit jim osvojení nových dovedností a návyků, které jim umožní žít maximální možnou měrou běžným způsobem života. Tak, aby se co nejvíce přiblížil životnímu standardu běžné věkově srovnatelné populace. V rámci služby dělíme pobyt na adaptační (opakovaný krátkodobý pobyt zájemce o službu před jeho rozhodnutím, zda bude mít o čerpání služby zájem) a dlouhodobý. Provoz služby je zajišťován od pondělí do pátku. Na víkend jezdí naši uživatelé domů ke svým rodinám.

Odlehčovací služba

Zde poskytujeme pomoc a podporu potřebným po přechodnou dobu, po kterou jim tuto pomoc a péči nemůže zabezpečit rodina nebo jiná blízká osoba. Tím umožňujeme právě osobám trvale pečujícím o blízkou osobu, která má z důvodu onemocnění nebo zdravotního postižení sníženou soběstačnost, nezbytný odpočinek nutný pro regeneraci sil. Služba je poskytována každý první a třetí víkend v měsíci, tzn. od pátku do pondělí a v případě volné kapacity v týdenním stacionáři je možné využít tuto službu i během týdne.

V rámci obou pobytových služeb zajišťujeme a nabízíme našim uživatelům mnoho činností. Kromě ubytování je to i celodenní strava, pomoc při osobní hygieně a péče o vlastní osobu (např. pomoc s oblékáním, úprava vzhledu, ostříhání apod.), dále pomoc při obstarávání osobních záležitostí, spolupráce s úřady, finanční a administrativní servis, také zprostředkování kontaktu se společenským životem, podpora kontaktu s rodinou a přáteli a v aktivním začleňování do společnosti. Nezbytnou součástí jsou pak sociálně terapeutické činnosti, které vedou uživatele k rozvoji a udržení osobních schopností a dovedností podporujících co nejsamostatnější bydlení a sebeobsluhu. Kromě výše uvedených činností nabízíme uživateli i mnoho výchovných, vzdělávacích a aktivizačních činností. V rámci všech těchto činností pořádáme pro naše uživatele velkou řadu zajímavých akcí, jako jsou různé výstavy, návštěvy kulturních a společenských akcí (divadla, kina, koncerty apod.), sportovní události, pobytové zájezdy či návštěvy zajímavých míst. Velice unikátní akcí jsou pak tzv. Hvozdecké desetiboje, které jsou realizovány od roku 2012 a navazují na tři předchozí roky „Štěchovické paralympiády". Hvozdecký desetiboj podrobněji popíšeme v některém z dalších vydání Zpravodaje.

HVOZDY

Text a foto: JAKUB ČANDA

OPRAVA OKOLÍ STARÉ HASIČSKÉ ZBROJNIČKY

Stará pikovická zbrojnička, místo, kde se vždy na Štědrý den večer setkáváme s kamarády a sousedy, popijeme svařáček, zapálíme svíčku a pohovoříme.

Místo, které je pro naše hasiče prostorem pro skladování různého materiálu. Stavba, která silou vůle drží pohromadě a jejíž základy ohrožují kořeny okolních vzrostlých stromů. Stavbu, resp. poškozený svod vody a opěrnou zídku, se nyní společnými silami podařilo alespoň částečně obnovit. Celý prostor byl odbagrován, zabetonován a „vyzdoben" kameny z různých koutů naší země, například z nedalekých lomů, nebo dokonce ze Sněžky. Nyní čekáme na konečný záklop, ale to bude jistě až na jaře. Děkuji všem, kdo se na stavbě podíleli, a doufám, že se v naší obci najdou i jiná místa, která si zaslouží naši (resp. vaši) péči.

Text: KATEŘINA CIENCIALOVÁ

LETNÍMU OBDOBÍ DOMINOVALY DOPRAVNÍ NEHODY

Od chvíle, kdy Jednotka sboru dobrovolných hasičů Hradištko (JSDH Hradištko) získala tzv. předurčenost na dopravní nehody, dochází k neustálému nárůstu počtu výjezdů právě k těmto událostem. Od posledního vydání Zpravodaje si JSDH Hradištko připsala na své konto celkem 14 výjezdů a z toho hned 8 právě k dopravním nehodám.

A nejednalo se mnohdy (bohužel) jen o pomačkané plechy, ale i poměrně závažné nehody. Na prvním místě nutno jmenovat především nehodu, která se stala 29. září na silnici mezi Hradištkem a Rajchardovem, kdy došlo k nárazu osobního automobilu do sloupu veřejného osvětlení a následně do stromu. Jelikož byla JSDH Hradištko na místě jako první hasičská jednotka, museli jsme zajistit vyproštění zaklíněné osoby a ve spolupráci se zdravotnickou záchrannou službou poskytnout první pomoc. Další závažnou nehodou byl střet vlaku s osobním automobilem v Davli dne 18. září, při němž rovněž došlo ke zranění osob a kromě běžných úkonů při nehodě bylo nutné zajistit evakuaci osob z vlaku a vyproštění nabouraného vozidla z kolejí. K dalším nehodám jsme pak vyjížděli 20. června (převrácené auto ve Slapech), 7. července (střet motorkáře s autobusem v Kamenném Přívozu), 11. července (střet auta se sloupem elektrického vedení v Lešanech), 14. srpna (nehoda motocyklu v Měchenicích), 29. srpna (nehoda tří vozidel před semaforem na silnici mezi Zbraslaví a Měchenicemi) a 9. listopadu (převrácené vozidlo poblíž Rabyně). Nutno podotknout, že u mnohých z uvedených nehod byl na místě jako příčina zvažován alkohol, a proto apelujeme na všechny, aby za volant sedali jen ve stavu, kdy nejsou ovlivněni alkoholem či jinou návykovou látkou, protože následky takových nehod mohou být opravdu závažné.

Přehled ostatních zásahů

Z dalších výjezdů nutno zmínit ten k požáru chaty v Třebenicích dne 14. srpna, kde kvůli poloze chaty musel být k převozu materiálu a hasičů nasazen i náš záchranářský člun. Tento člun byl povolán do akce i 5. listopadu, kdy jsme byli vysláni k úniku nebezpečných látek na řece Vltavě, což se na místě ukázalo jako planý poplach, a dále také 10. listopadu, kdy jsme s ním vyrazili na pomoc labuti zamotané do vlasce na řece Sázavě. Dále jsme dne 30. července asistovali při transportu pacienta – cyklisty, který spadl z kola, v Hradištku, dne 2. září při vyprošťování sanitky, která zapadla na jedné z cest v Pikovicích, a dne 2. října při likvidaci stromu, který měl spadnout na železniční trať, což byl opět jen planý poplach.

Vzhledem k tomu, jaké procento z výjezdů v poslední době představují dopravní nehody, je výcvik JSDH Hradištko do značné míry orientován právě na tuto problematiku. Dokud nám to opatření směřující k potlačení nemoci COVID-19 dovolovala, pravidelně jsme cvičili techniku vyprošťování a poskytování první pomoci a 3. října jsme se zúčastnili výcviku ve vyprošťování z havarovaných vozidel pořádaných Hasičským záchranným sborem ČR, kdy byl náš postup při vyprošťování přítomným instruktorem hodnocen jako vysoce profesionální.

Akce pro veřejnost

V mezeře mezi jednotlivými „koronakrizemi“ se dokonce podařilo uspořádat nějaké akce pro veřejnost, konkrétně se jednalo o jakési náhradní čarodějnice alias přivítání prázdnin dne 4. července v režii SDH Hradištko a také oslavy 710 let obce Hradištko dne 12. září, na jejichž organizaci se SDH Hradištko podílel. Hasiči z SDH Pikovice pak zorganizovali dne 12. září soutěž v požárním útoku nazvanou Pohár starosty okresního sdružení hasičů Praha-západ. Členové JSDH Hradištko se rovněž na přelomu září a října aktivně zapojili do místní akce „kulový blesk“, kdy přiložili ruku k dílu při stěhování nábytku a dalšího vybavení mezi starým obecním úřadem, novým obecním úřadem a základní školou.

Text a foto:
ZDENĚK PROŠEK

HASIČSKÁ SOUTĚŽ V PIKOVICÍCH

Dne 12. září 2020 uspořádal SDH Pikovice druhý ročník soutěže v požárním sportu nazvané Pohár starosty Okresního sdružení hasičů Praha-západ. Vzhledem k tomu, že všechny jarní soutěže tohoto typu byly zrušeny, předpokládalo se, že dorazí větší množství družstev než předchozí rok, kdy jich bylo 15.

Nicméně konečný počet účastníků překonal všechna očekávání, neboť na startovací listinu se zapsalo neuvěřitelných 32 družstev z širého okolí. I když tak velký zájem byl velkou zkouškou pro pořadatele, vše se nakonec podařilo v rámci možností úspěšně zvládnout. Na tomto místě je nutno poděkovat všem, kteří pořádání takovéto velké soutěže podpořili, zejména pak klubu SK Pikovice, který pro tuto soutěž zapůjčil svou „Sázava arénu“. Velkou radost přineslo soutěžní klání pro domácí tým SDH Pikovice, který obsadil ve své kategorii krásné 3. místo. Družstvo SDH Hradištko bohužel na „bednu“ nedosáhlo, ale i tak předvedlo úctyhodný výkon, za který bylo oceněno speciální cenou pro nejbojovnější tým.

Text a foto: ZDENĚK PROŠEK

TENISOVÝ ODDÍL HRADIŠTKO

Historie tenisového oddílu TJ Slovan Hradištko sahá do začátku sedmdesátých let. Skoro před padesáti lety se začala parta nadšenců scházet na kurtech před tělocvičnou, kde se hrával hlavně volejbal a nohejbal. Jeden kurt dostal asfaltový povrch, zabetonovaly se dva sloupky, natáhla se síť a mohlo se začít. Dnes si nikdo nedovede ani představit, že na místě, které dnes slouží jako parkoviště před tělocvičnou, se tvořili dějiny, a právě zde vznikl tenisový oddíl, který funguje dodnes.

Parta kolem starého pana Janoty, který byl prvním předsedou tenisového oddílu, se scházela hlavně o víkendech, každé dopoledne a odpoledne a na asfaltáku se sváděly tvrdé boje hlavně ve čtyřhrách, stejně jako dnes. Ti, co nehráli, sedávali na zemi podél kurtu, fandili a čekali, až se dostanou na řadu, neboť se party střídaly po každém setu. Tito tenisoví maniaci se doma ukázali pouze na oběd a ostatní členové rodin z nich nadšeni rozhodně nebyli.

Další zlomový okamžik v historii tenisového oddílu nastal ve chvíli, kdy se na hradištském kurtě objevil pan Táborský. Tento zpěvák z Hudebního divadla Karlín byl na rozdíl od ostatních tenistů totiž opravdu tenista. Jeho příchod do oddílu způsobil na Hradištku opravdové tenisové šílenství, všichni začali hrát v bílém, začali se nosit potítka a čelenky a některé zápasy se dohrávaly často až za tmy. Václav Vrňák, František Hřebík, Jiří Svoboda, Jiří Pachl, Karel Sadil, Vladimír Doležal, Václav Pína, Roman Kalup, Mirek Bydžovský, první tenistka Jana Horáková či Ing. Plzák, to byli první tenisoví nadšenci na asfaltu a jestli jsem na někoho zapomněl, tak se omlouvám. Kromě této generace se na kurtě, když bylo volno, začala scházet i mladší generace, jako byl Tomáš Trnka, Karel Sadil ml., David Šíla či současné tenisové stálice, v té době úspěšní fotbalisté, jako je Jarda Lang, Láďa Volešák či Míla Kostrounek.

Jak šly nahoru tenisové výkony, vznikl v té době mezi tenisty velký sen, který se jim po pár letech splnil. Tím snem byl oplocený, uzamykatelný, zcela nový antukový tenisový kurt, který slouží tenistům dodnes. Tenisté, co čekali, až se dostanou na řadu, už neseděli na zemi, ale na sedátkách od tramvaje a k dispozici už měli v areálu i zázemí. Stavební buňka začala sloužit nejen jako klubovna oddílu, ale později se v klubovně objevila i lednice, kde si tenisté měli možnost vychladit pivko, které po zápase vždy chutná. Tento krásný zvyk vydržel do dnešní doby a podle současné sestavy se asi hned tak nezmění.

Uplynuly desítky let a v oddíle se vystřídaly desítky tenistů. V posledním období díky skvělé partě, co se pravidelně na kurtech schází, se podařilo tenisový areál zvelebit. Minulý rok se podařilo zprovoznit sen celých generací, a to umělé zavlažování a letos opět svépomocí se podařilo postavit nádhernou pergolu, která letos zažila pravý křest a v srpnu velkou slávu. V letošním roce oslavil významné životní jubileum, a to 80. narozeniny tenista, který tu hraje tenis od začátku, tedy skoro padesát let, legenda tenisového oddílu Vláďa Doležal.

Na tuto srpnovou sobotu bude dlouho vzpomínat nejen oslavenec, ale i všichni, kdo se oslavy zúčastnili. Všichni, kdo dorazili, zažili krásný den. Za nádherného počasí se během dne pod pergolou vystřídalo mnoho gratulantů, a to nejen z řad tenistů, ale i ostatních kamarádů, kteří mají Vláďu rádi. Vzpomínalo se nejen na začátky tenisu, ale i na život na Hradištku v časech dávných i nedávných. Celý den teklo proudem plzeňské pivo, grilovalo se maso, pro gurmány byly připraveny delikatesy, jako kýta šunky, či obložené mísy. Na závěr se rozkrojil obrovský dort ve tvaru tenisové rakety.

Celý den probíhal během oslavy tenisový turnaj smíšených družstev, ale snad poprvé za padesát let, co oddíl tenisu existuje, nebylo důležité, kdo turnaj vyhrál. Ten den byl vítěz pouze jeden, a to oslavenec Vladimír Doležal, legenda tenisového oddílu.

Text: Ing. JIŘÍ SVOBODA

JDESEVEN, z.s. NEZAHÁLÍ

Stromy, lampy, dobíjecí stanice a dětské hřiště ve výstavbě již zdobí břeh Vltavy. Jak jste se mohli dočíst v jarním Zpravodaji, aktivitou našeho spolku Jdeseven z.s. vzniká na začátku obce Hradištko volnočasový park. Ještě před létem bylo vysazeno 22 javorů za podpory programu Nadace ČEZ. A i díky vašemu hlasování se nám podařilo uspět, a získat tak prostředky z participačních rozpočtů Středočeského kraje, díky nimž mohla začít stavba dětského hřiště a osvětlení. Začátkem října se poprvé na břehu rozsvítilo všech osm solárních lamp a na svém místě stojí již také dobíjecí stanice pro elektrokola, koloběžky a mobilní telefony, která mimo jiné slouží i jako meteostanice. Stromy, solární osvětlení a workoutové prvky tvoří základ příjemnému prostředí, které se snažíme u vody vytvořit. V dohledné době nás ještě čeká výstavba altánu, laviček a odpadkových košů. Vše jde podle plánu a doufáme, že nám i v budoucnu bude přát štěstí. Věříme, že výsledek bude stát za to.

Text: MONIKA TRHLÍKOVÁ ml.

TRAMPSKÉ PIKOVICE NA TŘEBSÍNSKÉM ZVONĚNÍ 12. 9. 2020

Letošní sezóna pořadatelům festivalů opravdu nepřála, a tak jsme museli přistoupit k veliké improvizaci a sázce naslepo, která naštěstí vyšla na výbornou.

Festival Trampské Pikovice v celém svém rozsahu, který měl proběhnout 16. května 2020 tradičně na louce v Pikovicích, jsme museli kvůli vládním opatřením přesunout na příští rok 2021, a tak jediné, co jsme mohli udělat, bylo několik video sekvencí s naším kamarádem, moderátorem Country radia Milošem Kellerem. Šlo o pozdravy návštěvníkům festivalu alespoň takto, o připomenutí atmosféry, která mohla být a na kterou se tolik kamarádů těšilo. Pro tento okamžik jsme složili píseň „Co může být víc", která opěvuje tento festival a tu jsme naživo zahráli. Vše bylo tak emocionální, že nám z toho ještě dlouho běhal mráz po zádech. V tu chvíli bylo zcela jasné, že Tramspké Pikovice tak, jak měly být, již letos nebudou.

Jak šel čas, uvědomovali jsme si také čím dál více, že pokud se vůbec situace vylepší, tak ani Třebsínské zvonění na louce nad návsí nebudeme schopni uskutečnit, vždyť připravit tak mohutný a obsáhlý program vyžaduje měsíce a měsíce příprav. A tak došlo k zásadnímu rozhodnutí, jak se budou opatření rozvolňovat, připravíme 4. července nejprve malý festival s názvem Setkání přátel Třebsínského zvonění, kde zahraje pár kapel, a za dodržení bezpečnostních opatření si aspoň trochu zazpíváme. Kapely se dohodly, že v rámci rozhýbání kultury přijedou bez nároku na honorář, a tím pádem může být vstupné na akci zdarma, a to se také projevilo na neopakovatelné přátelské atmosféře.

Pak pokud budeme moci, připravíme festival v plné verzi, kde sloučíme Trampské Pikovice a Třebsínské zvonění. Pro tento účel připadal v úvahu pouze jediný termín, a to 12. září 2020 a již zmíněné místo na třebsínské louce. Riziko bylo obrovské, vždyť v tento roční čas často prší a počasí může ukázat svou odvrácenou tvář, navíc kulturní akce se v ten den konají skoro všude okolo, ať již pouť na Hradištku, Evropské dny v Jílovém u Prahy, před tím pouť v Netvořicích atd., atd.

Děj se vůle boží, zatli jsme zuby a začali tvrdě pracovat, aby si návštěvníci odvezli jen samé krásné zážitky. Základní předpoklad byl polovina kapel z Trampských Pikovic a polovina z Třebsínského zvonění, což ve výsledku znamenalo Riverstars, T.S. Sešlost Praha, Terrakota, Franta Nedvěd ml. s kapelou, Tomtones, Pacifik, Jitka Vrbová, Schovanky, Taxmeni, P.R.D.I. a Vintage Wine. Výstavba středověké vesnice pod patronací Regionálního muzea v Jílovém u Prahy, pod taktovkou archeologa a znalce historie Jana Viznera i s jeho vyprávěním dopadla skvěle. V rámci festivalu byla předána dobrovolným hasičům z Třebsína socha Svatého Floriána, patrona všech hasičů. Edukační část akce s tématem slunce, voda, vzduch byla také plná diváků a nebývalý zájem byl o příležitostné noviny Mezi řekami a Krňan s články o historii regionu, které byly pro festival vydány. Děti si přišly na své při rýžování zlata pod odborným dohledem mistryně světa v této disciplíně Veroniky Štědré, na koních, skákacím hradu nebo v dětské zóně. Ale co nejvíc? Jitka Vrbová a Tony Linhart oslavili na akci krásné osmdesáté narozeniny, pořadatelé s diváky jim vystrojili blahopřání, jak se patří, a hudebníci jim zkomponovali a zazpívali oslavnou píseň „Prvních osmdesát".

Louka byla plná lidí, přilehlé louky stačily pro parkující auta jen tak tak. Počasí vyšlo skvěle a můžeme směle říct, že to byl možná poslední krásný slunečný víkend v tomto roce. Hned po tomto víkendu se začala opatření opět přitvrzovat, až došlo postupně k ukončení veškerých venkovních i vnitřních kulturních aktivit.

Co dodat? Sázka naslepo vyšla. Dík pořadatelské nezdolné vůli udělat návštěvníkům radost a přinést jim co možná nejhezčí zážitky z akce a vzpomínky na ni, dík počasí, dík partnerům, a hlavně dík milým návštěvníkům si můžeme říct, že se akce vydařila a laťku festivalů se nám opět podařilo posunout o kousek výše. Děkujeme všem.

Kultura Posázaví a Povltaví – Martina a Tomáš Tichých
Václav Šmerák – Mezi řekami z. s.
Regionální muzeum v Jílovém u Prahy

Více info na **www.trebsinskezvoneni.cz** a FB Třebsínské zvonění

Text a foto: TOMÁŠ TICHÝ

KERAMICKÝ ATELIER MANŽELŮ ČERMÁKOVÝCH VÁS ZVE

k nákupu dárkové, užitkové a dekorativní KERAMIKY.

Přijďte si k nám vybrat dárky k Vánocům, nebo pro své přátele, rodinu a známé.

U NÁS NAJDETE:
-visící kočky, koťata, myšky, netopýry
-svítící lampy-kočky, psy, sovy, anděly
-květníky
-bylinkové zápichy
-čerty na vánoční františky
-ozdoby na vánoční stromeček
-hrnky s různými motivy
-štrůdlovníky
-různé drobnosti

Těšíme se na Vaši návštěvu.

Kontakt:
Jižní 484, Hradištko
mob. 731 113 819
e-mail : zaj.keramika@seznam.cz

RAFAN FOREST

RIZIKOVÉ KÁCENÍ
ŘEZY STROMŮ
TĚŽBA DŘEVA

PETR HAŠEK
tel. 776 807 935
www.rafanforest.cz

PNEUSERVIS
V ZÁKOUTÍ 126, HRADIŠTKO
OTEVŘENO
po telefonické domluvě
na tel.: 607 062 634

MATĚJ URBAN
PŘEZOUVÁNÍ
VYVAŽOVÁNÍ I OPRAVA PNEU
USKLADNĚNÍ I DROBNÝ SERVIS

PEČUJETE O SENIORA?
POMŮŽEME!

- **Staráte se o svého rodiče nebo partnera s demencí?**
- **Znáte někoho s Alzheimerovou nemocí ve svém okolí?**
- **Tušíte, že budete o někoho blízkého pečovat, a nevíte, co vás čeká?**
- **Potřebujete zjistit, na co máte nárok?**
- **Chybí vám informace?**

Můžeme vám poradit a naše služby jsou **zdarma**.
Víme, jak je péče o blízkého člověka náročná,
a proto pro vás máme náš poradenský tým:

SOCIÁLNÍ PRACOVNÍK · PSYCHOLOG · PRÁVNÍK
NEUROLOG · ZDRAVOTNÍ SESTRA · VÝŽIVOVÝ SPECIALISTA

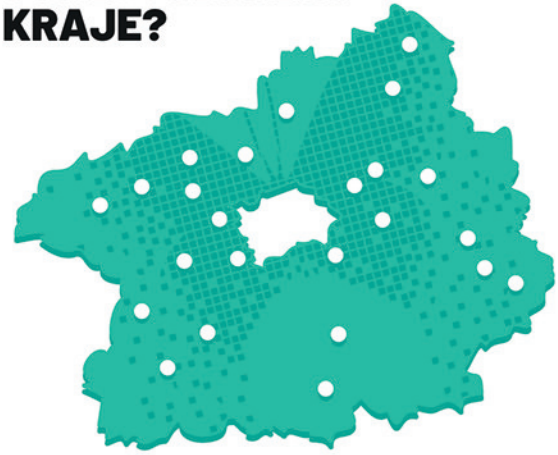
Poradenství probíhá **osobně, telefonicky** i **elektronicky** (chat, e-mail).

KONTAKT PRO ČERNOŠICE A OKOLÍ:
Jana Kotrlová
tel.: 734 672 498
cernosice@dementia.cz

Můžete nám také anonymně napsat na chat na našich stránkách:
dementia.cz/chat/

VÍTE, ŽE JSME TADY PRO VÁS VE 25 MĚSTECH STŘEDOČESKÉHO KRAJE?

Benešov
Beroun
Čáslav
Kladno
Kralupy n. Vltavou
Kutná Hora
Nymburk
Příbram
Rakovník

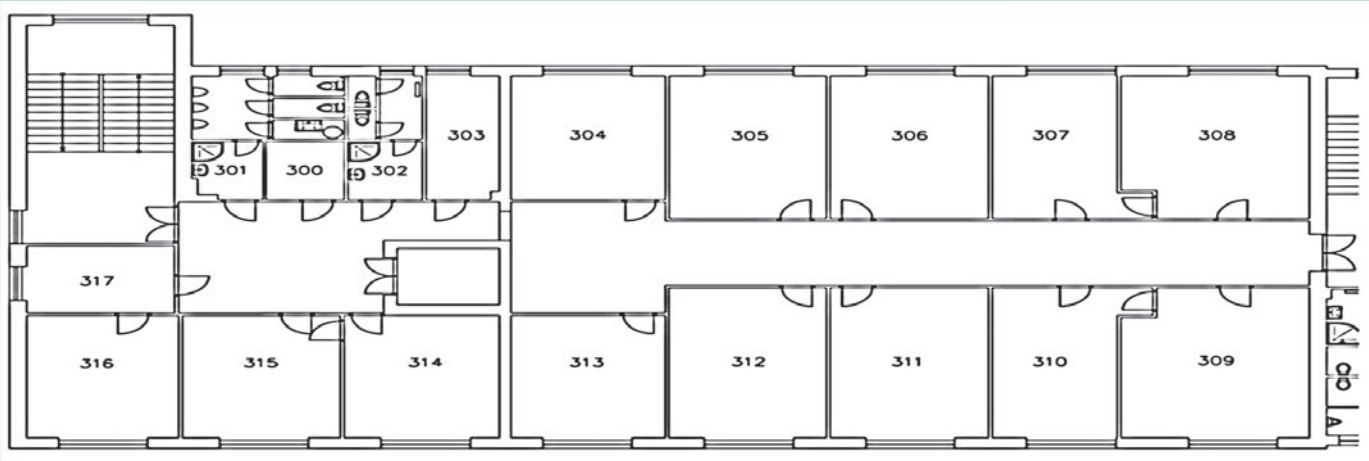
VOLNÉ NEBYTOVÉ PROSTORY

Nabízíme k pronájmu kancelářské prostory v areálu Českomoravské společnosti chovatelů, a. s. na adrese: Benešovská 123, Hradištko

- Zděný zateplený objekt na oploceném pozemku
- Vytápěné prostory po rekonstrukci se sociálním zázemím a kuchyňkou
- Vstup z ulice Chovatelů č.p. 500
- V areálu ČMSCH, a. s. se nachází jídelna a kantýna s možností nákupu potravin
- Cena za m²/měsíc: 85 Kč (včetně vodného a stočného), teplo za m²/měsíc: 40 Kč
- Elektřina: paušálně 120 Kč/20 m²

VOLNÉ PROSTORY A JEJICH ROZMĚRY:

č. 303: 10,45 m²	č. 306: 26,35 m²	č. 312: 26,77 m²	č. 314: 21,47 m²	č. 316: 21,09 m²
č. 305: 26,35 m²	č. 311: 26,77 m²	č. 313: 21,47 m²	č. 315: 22,10 m²	č. 317: 11,42 m²

V případě zájmu kontaktujte paní Evu Müllerovou, tel.: 257 896 206 email: mullerova@cmsch.cz

Zahradnikcz

SERVIS ZAHRADNÍ TECHNIKY

Servis zahradních strojů a údržba zahrad. Provádíme kompletní servis zahradních strojů. Instalace robotických sekaček.

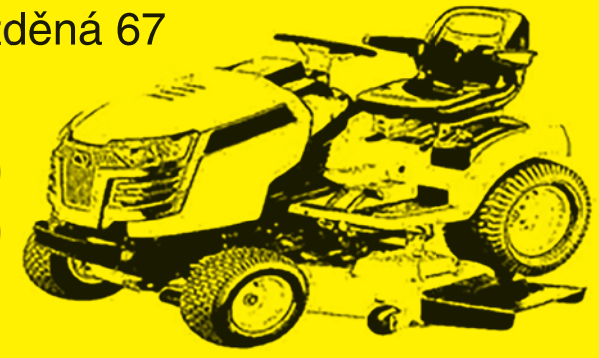
Výměna olejů/broušení a vyvážení nožů/příprava na sezónu/prodej strojů. Provádíme údržbu zahrad. Příprava zahrady

na robotickou sekačku. Sekání trávníků/ střihání plotů /kácení stromů/sázení trávníků/a veškeré zahradnické práce.

Najdete nás na adrese. Pikovice, Dlážděná 67

Servis – tel.: 723 905 614

Po–Čt: **9:00 – 11:00** od **12:00–16:00**
St: **8:00 – 11:00** od **12:00–18:00**
Pá: **9:00 –11:00** od **12:00–16:00**

Zahradnické práce – tel.: 602 444 240